

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N132

25 de març de 2009

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Dels grisos als blaus

Testimonis, informes mèdics i documents fotogràfics assenyalen quinze agents dels Mossos com a autors d'agressions indiscriminades durant la repressió del moviment estudiantil del 18 de març

UN INFORME MÈDIC CERTIFICA LES LESIONS D'UN NEN DE 10 ANYS

PÀGINA 8

EL CULEBRÓ D'INTERIOR: SAINET EN TRES ACTES

PÀGINA 10

LA PARALITZACIÓ DE 'BOLONYA', UN OBJECTIU REFORÇAT

PÀGINA 11

EDITORIAL

Llibertat d'expressió i corporativisme

L'actuació dels Mossos d'Esquadra durant la jornada del 18 de març ha generat indignació en molts i diversos sectors. Més enllà de les denúncies de brutalitat per part del moviment estudiantil, la professió periodística s'ha mobilitzat per condemnar les agressions policials contra els informadors gràfics i reporters. El Col·legi de Periodistes ha recollit 33 denúncies de persones damnificades i ha demanat al conseller d'Interior, Joan Saura, que obri una investigació per aclarir les agressions de què van ser objecte els informadors. Tota brutalitat policial és repudiable i voler silenciar la gent informadora, a més, és un atac frontal als valors democràtics més essencials. Però la reacció del Col·legi de Periodistes no deixa de ser una resposta corporativa i oportunista davant una actuació policial que no difereix gaire de les agressions violentes que han hagut de patir en d'altres ocasions desenes de col·lectius polítics i socials a mans

dels Mossos d'Esquadra. Ara, la màxima institució de la professió periodística catalana se'n presenta com la defensora més gran de la llibertat d'expressió però, paradoxalment, hem hagut d'esperar que la policia agredís indiscriminadament la premsa per tornar a veure una notícia sobre la silenciada oposició al procés de Bolonya en un informatiu de TV3. Amb quina cara el Col·legi defensa els professionals damnificats en una acció policial que recorda l'etapa franquista quan, al mateix temps, homenatja personatges de sinistra memòria com Carles Sentís? La protesta dels professionals del periodisme davant d'una actuació com la del 18 de març no pot quedar en una reacció corporativa. Ha d'abraçar la defensa dels valors més bàsics de la llibertat d'expressió i d'informació per tota la ciutadania i ha d'incloure elements d'autocrítica: la violència policial no és un fet aïllat, per molt que la premsa prosistema ens ho vulgui fer creure.

PENSEM, DONCS EXISTIM

Mossos, civisme i legalitat

Roger Rovira
directa@setmanaridirecta.info

Com a mestre, el dijous passat, vaig manifestar-me contra les polítiques del Departament d'Educació, que són les mateixes polítiques contra les quals es va convocar una vaga el novembre, una protesta que els sindicats minoritaris al sector –o sigui CCOO i UGT– no van recolzar, tot confonent moltes de les meves companyes de professió i disminuint sensiblement l'afluència de vauquists. Dies abans de la darrera vaga, un delegat sindical va venir a l'escola a demanar –aquest cop sí– que la recolzèssim. Davant els nostres retrets, va confessar que “a les últimes eleccions, la USTEC va pujar i nosaltres vam baixar” i va quedar retratat davant del claustre. L'única raó esgrimida per no recolzar la vaga del mes de novembre va ser demosttrar a un altre sindicat que, sense ells, una convocatòria no triomfa. Ho

van aconseguir, però també van tornar a demostrar de quin peu calcen i com els importen els nostres drets laborals i les nostres demandes per millorar l'escola catalana. Però bé, no era això el que us volia comentar. Com a periodista, però també com a mestre que pot tenir un grapat d'exalumnes entre els que plantaven cara als Mossos a la plaça sant Jaume, després de la manifestació vaig fer visible el meu carnet de premsa –no fos cas que tinguessin l'excusa que no anava identificat si em tocava un cop de porra– i vaig començar a observar les tàctiques marcial dels Mossos. Quan surten reforços de dins l'edifici de la Generalitat, un es pregunta: com pot ser que portin aquesta cara de gos rabiós si els seus companys –que porten estona escoltant els insults dels adolescents– estan força més tranquils? Un es preocupa que no facin mal a aquells xavals. Vaig comptar fins a tres pals i dues pedres llançades pel centenar d'estudiants

d'institut, a més dels litres de pintura amb què van donar *vidilla* a l'uniforme. També vaig comptar quinze furgonetes amb incomptables mossos a dins als carrers Ferran, Sant Honorat i del Bisbe, sense tenir en compte les unitats de la Guàrdia Urbana que acabaven de tancar la plaça. I sobretot, vaig comptar més de 50 pistoles i cap número d'identificació. Em pregunto si aquests mossos i aquells que els manen no van anar a escola, si no els van ensenyar certes maneres. Els mestres intentem predicar amb l'exemple i mai se'n veurà barallant-nos a l'hora del pati. No entenc com es pot arribar al nivell de cinisme de pretendre imposar el civisme i la legalitat oblidant qualsevol criteri de proporcionalitat (repeteix, 50 pistoles a simple vista) i, sobretot, fent cas omís del decret del Consell Executiu del govern de la Generalitat que els obliga a anar identificats. Alguns ja ironitzen, “que torni la Valdecasas, si us plau!”.

COM S'HA FET

Aquesta setmana hem sofert la repressió en les pròpies carns, igual que molts d'altres periodistes, manifestants i persones que passaven per allà. El dimecres 18 de març, la violència desfermada pel govern català a través dels seus Mossos d'Esquadra –que normalment ja és brutal– va arribar a nivells que feia temps que no es veien. La gravetat dels fets ens va decidir a canviar les rutines i formats setmanals de la DIRECTA per dedicar la pràctica totalitat d'aquest número a les conseqüències i consideracions al voltant de la repressió contra el moviment estudiantil d'oposició al procés de Bolonya –que, no ho oblidem, és la causa primera de tots aquests fets. Vam haver de fer una cosa que encara no havíem hagut de fer mai durant els tres anys de vida que té la DIRECTA: una assemblea extraordinària de redacció per veure com tractavem el tema. Per sort –o no– aquesta setmana també teníem assemblea general i això va facilitar que molta gent del col·lectiu ens poguéssim trobar per debatre. El que teniu a la mans és el que n'ha sortit. Les primeres disset pàgines estan dedicades a la repressió del 18 de març i hem encabít la resta d'actualitat a les altres deu pàgines. Per acabar, enviem una abraçada fortíssima i molts ànims als nostres intrèpids fotoperiodistes que es juguen el físic a cada manifestació per aportar una mica de llum a la fosca realitat que ens envolta. Fins la propera!

Qui Som

REDACCIÓ
De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Redacció Barcelona La indirecta | Oriol Andrés

COMPAGINACIÓ
Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu *l'asterisc*
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Nora Miralles
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il.lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONEXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions poden deixar d'aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, repressió 18M

Balanc de víctimes i testimonis
de les agressions | PÀG. 8

La polèmica direcció política
d'ICV a Interior | PÀG. 10

Les opinions als fòrums dels
mossos a Internet | PÀG. 13

Repàs de les actuacions
policials als campus | PÀG. 16

QUECHUA

BARCELONA · RAFAEL OLMOS I JOAN DELORT ENVIAVEN LES ORDRES DE CARREGAR DES DEL CENTRE DE COMANDAMENT

Les víctimes dels fets del 18 de març identifiquen un mínim de quinze mossos

L'informe elaborat pel Departament d'Assumptes Interns intenta maquillar les actuacions i contradiu els informes mèdics, les imatges de televisió i les desenes de testimonis

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

En les 5:30h. de la matinada del 18 de març quan va començar una operació policial que pretenia posar punt final al tancament reivindicatiu al rectorat de la Universitat de Barcelona per part dels estudiants contraris al procés de Bolonya. Una dotzena de furgons de la Brigada Mòbil (BRIMO) dels Mossos d'Esquadra participaven a l'operatiu, que havia arrencat dues hores abans de l'edifici Egara -seu central dels antidisturbis-, situat al macrocomplex de la Comissaria General de la policia catalana a Sabadell. L'ordre d'expul-

Cap dels agents no portava el número d'identificació personal (TIP) al velcro de la jaqueta de l'uniforme

sió dels alumnes contraris al procés d'implantació de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior va ser signada la vigília pel rector Dídac Ramírez, avalada pel conseller Huguet i beneïda pel president de la Generalitat, José Montilla. El centenar d'agents van entrar sigil·losament al recinte -amb la complicitat del servei de seguretat privada del centre- i van enfocar les cares de les 53 persones que hi dormien aquella nit amb les seves llanternes potents. Van ser dues hores d'arrossegaments, estirades de cabells, retorçament de braços, cops de puny, insults, amenaces i vexacions múltiples contra alguns dels qui es

van resistir passivament a sortir de l'espai de lluita que havien fet seu des del 20 de novembre de l'any passat. L'acció policial va ser comandada sobre el terreny per un parell de sergents, una desena de caporals i més de 90 agents de la BRIMO, dos cotxes patrulla de l'Àrea Bàsica Policial de Ciutat Vella (ABP), tres agents de la Divisió Central d'Informació (DCI), un membre del gabinet de premsa de la policia i cinc vehicles de la Guàrdia Urbana ubicats als carrers que circumscruïen la seu de l'edifici històric de la UB. Cap dels agents que van actuar durant la jornada del 18 de març no portava el número d'identificació personal (TIP) al velcro de la part superior dreta de la jaqueta de l'uniforme, tot i que -segons el decret signat el 12 de novembre de 2008 al Consell Executiu del Govern de la Generalitat- tots els policies de servei (excepte els de paísà) estan obligats a portarlo. Aquesta norma és vigent, però inclou un termini de sis mesos (fins el 12 de maig) perquè els policies adaptin els seus uniformes per incorporar-hi el velcro amb el número de placa. El dia del desallotjament de la UB, tots els agents van recórrer a aquesta excusa per evitar la seva identificació pública. El més sorprenent és que els agents de l'ABP de Ciutat Vella (els que circulen en cotxe-patrulla) tampoc no el duïen, contràriament al que fan des de fa anys, ja que tots ells tenen els uniformes adaptats per dur el número d'identificació personal. Una ambulància amb el distintiu OR21 acompanyava la comitiva. Un servei mèdic destinat especialment a l'assistència dels cossos policials, encara que -segons consta al codi deontològic de la professió mèdica- mai poden negar l'atenció a un manifestant o desallotjat que així ho requereixi.

Continua a la pàgina següent >>

La concentració del 18 de març al migdia, mentre els Mossos bloquejaven l'accés a la UB. Va ser dissolta amb contundència.

ALBERT GARCIA

, repressió 18M

BARCELONA · EL PORTAVEU DE LA POLICIA NO SABIA EXPLICAR LES AGRESSIONS

“No sé què passa, s’han tornat bojos”

ALBERT GARCIA

Una de les detencions es va produir entre el Palau Robert i la seu de la Diputació de Barcelona

>> Ve de la pàgina anterior

Pocs minuts després de les set del matí va finalitzar l'expulsió dels alumnes tancats a l'edifici. La major part de pertinences, matalassos, roba, ordinadors, mòbils i objectes personals van quedar a l'interior. Un cop al carrer, la vuitantena de concentrats -amb el suport de les estudiants que s'anaven apropant a la vorera de la Gran Via amb comptagotes- van decidir tallar el trànsit d'aquesta via de circulació tan important. Poc després, la Guàrdia Urbana va desviar el trànsit a l'alçada dels carrers Muntaner i Balmes.

Quan passaven pocs instants de les vuit, les furgonetes de la Brigada Mòbil amb matrícula CME-1038 i CME-0067 i el distintiu BM-E-50 es van posicionar al lateral nord de la via circulatòria. Tot seguit, els estudiants es van assegurar enmig d'aquest carril. En aquell moment, el caporal i el sergent que comandaven els agents antidisturbis -però també els agents de l'ABP de Ciutat Vella- van rebre una ordre única des de la sala de comandament. Tots ells van treure les porres i van començar a colpejar de forma reiterada i persistent les estudiants que estaven assegudes a terra. L'estomacada va fer recular la concen-

tració fins a les portes del bar Estudiantil -a la plaça Universitat-, on els joves multicontusionats van llançar algunes de les cadires de la terrassa contra els uniformats que els perseguïen amb la porra a la mà. La sala de comandament va ordenar que pugés un grau la duresa de les càrregues, amb l'arribada de cinc furgons nous amb vuit agents cadascun. Actuaven com un comando i escombraven la plaça Universitat de tota persona que hi transités, tant si es tractava d'estudiants com de professors, vianants o periodistes. Baixaven dels furgons cridant, corrent i amenaçant tothom amb la porra. Els que corrien i no eren enxampats esquivaven l'apallissament, els que aixecaven les mans i s'aturaven eren colpejats. Tres d'ells van ser detinguts.

Acarissament al Palau Robert

La indignació pels fets del matí va desencadenar una nova convocatòria sota el lema *40 anys després aquí no ha canviat res*. Al migdia, vuit-centes persones es van aplegar a les portes de la UB. Altre cop, van ser disoltes amb contundència. Van optar per manifestar-se pujant el passeig de Gràcia fins arribar al Departament d'Universitats, al costat del Palau Robert. Allà es van viure algunes de

les escenes més dramàtiques. Desenes d'estudiants van entrar als jardins del recinte i alguns van pujar al terrat. Van ser apallissats sense miraments. Cops de porra per tot arreu. Una noia plorava desconsolada mentre caminava amb dificultat enmig de l'acarissament policial. Hi va haver tres noves detencions.

Cinc mil manifestants

Al vespre, prop de cinc mil manifestants es van aplegar a la plaça Universitat. La marxa va arribar a la Via Laietana mentre un cordó policial dirigit per l'inspector Miguel Hermedia impedia l'accés a la plaça Sant Jaume. El sotsinspector Simón Cayuela -que té encomanada la missió de mediar amb els manifestants-aquella nit no estava a primera fila. Es trobava dins un furgó situat al passeig de Colom, molt lluny de les càrregues. Algú havia decidit que no calia mediar? La violència policial va ser tan desmesurada que el responsable de premsa dels Mossos va reunir els periodistes sota la portada d'un hotel i els va dir que no es moguessin. Va afirmar literalment: "No sé què passa, s'han tornat bojos". Al llarg de la nit, els ferits van fer cua al servei d'urgències de l'Hospital Clínic.

Qui va donar les ordres

La cadena de comandament responsable dels fets

JOAN SAURA LAPORTA
Conseller d'Interior, Participació i Relacions Institucionals. És el màxim responsable de les polítiques del macrodepartament que dirigeix. Va arribar al càrrec després que ICV pactés amb José Montilla (PSC) el nou repartiment de poder sorgit de les eleccions al Parlament de l'octubre de 2006.

JOAN BOADA
Secretari General d'Interior. Designat per Joan Saura com a responsable de totes les polítiques de seguretat del Departament. Mossos, protecció civil, emergències, bombers, trànsit, etc. També és dirigent d'ICV. Durant molts anys va ser regidor i diputat al municipi i la circumscripció de Girona respectivament.

JOAN DELORT
Secretari de Seguretat Pública. Des de 1980 ha tingut una vida dedicada en exclusiva a la policia catalana. Ha estat un dels artífexs de l'esquelet actual del Departament d'Interior. S'ha mantingut al càrrec tot i els canvis de govern. CiU, PSC i ICV l'han volgut sempre al seu costat. Va militar al PSUC. Se'l coneix per la seva mà dura i la seva proximitat a tots els lobbies de poder dins el cos.

RAFAEL OLMOS

Director General de la Policia. Havia estat el màxim responsable del Servei Català de Trànsit. Ha seguit l'estela traçada per Delort i sempre ha estat la seva mà dreta. Els últims anys s'ha produït un cert distanciament. Ha defensat el diàleg més que Delort i això li ha comportat molts enemics interns. Els sindicats policials li retreuen la instal·lació de càmeres a les comissaries.

SIMÓN CAYUELA TORRES

Sotsinspector de la Brigada Mòbil. Té més de 300 agents antidisturbis sota les seves directrius. És el responsable de l'actuació a peu de carrer. Quan rep l'ordre de carregar ha de decidir com s'aplica i amb quina intensitat s'aplica. Fa més de quinze anys que és al cos i ha format part dels tribunals de selecció dels nous agents que s'hi incorporen.

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

ARA COOP

Info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premis, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

SI EL QUE NECESITES ES
CONÈIXER-NOS MILLOR

illacrua

ARA POT!
subscriu-te

Col·labora amb Illacrua:
Subscripció de prova
Per només 15 euros,
rebràs els 6 propers
numeros d'Illacrua.

Envia-me les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

disco
100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

productos
de la tierra

El portal
de venda
de productos
dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

Quinze agents sense número de placa, quinze agressions indiscriminades

El setmanari de comunicació **DIRECTA**, gràcies als nombrosos testimonis de vianants, estudiants, professors i periodistes, ha pogut reconstruir alguns dels episodis més violents de les càrregues dels Mossos d'Esquadra durant les manifestacions del 18 de març. El material gràfic aportat per nombrosos fotoperiodistes ha

pogut aclarir un mínim de quinze casos on els agents han estat identificats fotogràficament com a autors d'agressions indiscriminades. Algunes d'elles ja han estat denunciades al jutjat de guàrdia i a la Sindicatura de Greuges. Aquestes agressions no només van ser captades per les càmeres dels professionals de la premsa.

Els serveis de documentació videogràfica dels mateixos Mossos d'Esquadra van captar algunes d'aquestes instantànies en format foto i vídeo. Aquest material s'inclourà a l'informe per aclarir els fets que ha demanat el conseller del Departament d'Interior, Participació i Relacions Institucionals Joan Saura.

1. Tot i no formar part del cos d'antidisturbis va participar a l'operatiu de desallotjament de la UB. Es va treure el número de placa per no ser identificat i va agredir dos vianants amb la porra.

2. Va comandar el desallotjament del rectorat. Va ser el responsable d'executar l'ordre de carregar contra els estudiants asseguts a la Gran Via al matí. Va agredir nombrosos manifestants.

3. Un dels agents que custodiava la porta de la facultat de matemàtiques. Va treure la porra i va començar a reparar cops contra periodistes i manifestants, a les cames i els braços.

4. Va participar del cordó que va escombrar la plaça Universitat d'est a oest durant la càrrega del migdia. Va agafar pel coll un fotògraf del diari *El Punt* i el va empènyer fins al carrer Aribau.

5. Va ser un altre dels caps intermedis que estaven en contacte amb la sala de comandament. Va protagonitzar les càrregues indiscriminades contra 800 estudiants durant el migdia.

6. Durant la càrrega de la plaça Universitat, també va arraconar diversos estudiants, els va propinar cops de porra i els va donar empentes que els feien caure a terra.

7. Va entrar als jardins del Palau Robert amb l'ordre de fer fora tota la gent que hi havia. Va donar cops per tot el cos a periodistes i estudiants. Una noia es va posar a plorar davant seu.

8. Va treure la porra i va agredir dos fotoperiodistes als jardins del Palau Robert. No va respectar la premsa tot i que els agredits duïen un braçatlet vermell visible.

9. Amb la tècnica del *passadis*, va repartir cops de porra contra les joves que sortien amb les mans alçades per la porta lateral dels jardins del Palau Robert.

10. Enmig del pànic i les corredisses als jardins del Palau Robert, es va acarnissar amb persones indefenses que caminaven amb les mans alçades i volien sortir del lloc desesperadament.

11. Va trencar l'objectiu d'un fotògraf de premsa mitjançant un cop de porra directe. Tot seguit va atonyinar nombrosos estudiants que sostenien una pancarta davant la UB.

12. Després de desallotjar el Palau Robert, van començar les carreres pels carrers de l'Eixample. Va baixar del furgó i va perseguir persones segons criteris d'estètica o d'edat.

13. A la confluència del carrer Balmes i la Diagonal, va baixar del furgó amb un grup de vuit agents i va escombrar la vorera. Una desena d'estudiants i vianants van quedar ferits.

14. Aquest mossos va donar quatre cops de porra al fotògraf del diari *ADN*, encara que en tot moment mostrava la seva credencial i braçatlet. Va agredir altres periodistes.

15. Als voltants del mercat del Born, les persecucions van ser constants. Un jove estirat a terra i amb les mans alçades va ser apallissat per aquest agent amb nombrosos cops de porra.

Informes, mentides i cintes de vídeo

Higinia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

La filtració de l'informe i els vídeos dels Mossos a *La Vanguardia* -publicats el 23 i 24 de març- revelen nombrosos forats negres, ordres contradictòries i improvisacions dels agents que tenen encomanat el monopoli de la violència.

1. El remei o la malaltia. La càrrega del matí a la Gran Via es justifica per "restablir el trànsit". Un cop produïda la càrrega, la Gran Via va romandre 90 minuts tallada, bloquejada pels Mossos d'Esquadra.

2. El menor ferit, notícia falsa? Magnificar per minimitzar: es diu que el menor no va resultar ferit per un cop de porra, tot i que mai s'havia dit que fos així. El menor va resultar ferit a conseqüència directa de la càrrega per

dispersar un grup de periodistes i una família que protestava per l'actuació dels agents. A les comunicacions, aquesta actitud pacífica queda reflectida a través de comentaris com: "Busquen sortir a la tele". Finalment, decideixen carregar, cauen per terra i el menor resulta contusionat a la barbeta i és atès *in situ* per una ambulància. Aquesta contusió és certificada a l'informe mèdic, tot i que el director del 061 ho nega.

3. Falta d'identificacions de determinats interlocutors en la transcripció de les comunicacions. Sorprenen la no identificació de determinats interlocutors que, amb ordres taxatives, fan capgirar la situació. Podria tractar-se de Rafael Olmos i Joan Delort, des del centre de coordinació.

4. Ordres taxatives concretes. Ordres del tipus "Intervingui, posi fi a això"

i "Fase de dispersió, fase de dispersió definitiva. S'ha acabat això" són les que provoquen les càrregues indiscriminades. Es pot constatar que Simón Cayuela, el responsable habitual d'aquest tipus d'operacions -amb un altre tipus de metodologies condecorades per Interior el 2007 per fer "valer el principi de mínima intervenció i la negociació"-, no es trobava a la primera línia. L'inspector Miguel Hermida comandava el dispositiu.

5. Aplicació nul·la de protocols. S'escomet directament sense avisos previs (els furgons policials disposen de megafonia) i sense mesures dissuasives, com marquen els protocols. Nombroses persones reben cops al cap i a l'esquena (com reflecteixen nombrosos vídeos) tot i que l'ús reglamentari de les porres indica només les extremitats inferiors.

6. El rovell de l'ou. Les ordres contradictòries sobre l'accés a la plaça Sant Jaume (en primera instància no, després sí, després novament no, en un lapse de pocs minuts) són les que deriven en el punt final policial -improvisat i sense contemplacions- a la protesta.

7. El cul de Montilla, la clau? Les comunicacions amb la *Central* revelen la preocupació per la presència de José Montilla al Palau de la Generalitat, que marxa encapsulat a les 21:22h. Durant aquell lapse de temps, és quan es produeixen les ordres contradictòries.

8. Recòmptes. Tot i que l'informe -a les 00:07- insisteix a dir que hi ha 34 mossos ferits (dos amb trasllat hospitalari), *La Vanguardia* reforça la idea dels danys materials de l'endemà (23 parells de botes i granotes d'intervenció malmeses a la manifestació contra la llei d'educació) més que no pas els danys

personals destacables, que sempre s'acostumen a explotar mediàticament.

9. Metonímies. Negar, minimitzar o externalitzar els dos extrems de brutalitat policial de les càrregues (el menor de 10 anys i el fotògraf Guillem Valle) quan existeixen vídeos que demostren les agressions. S'utilitza per negar qualsevol actuació indiscriminada, per amagar que hi ha 31 periodistes agredits i 50 manifestants i transeünts amb informes mèdics.

10. Aquí no ha passat res. La màxima *ets més falsa que un informe oficial* torna a ser vàlida. S'exploten els tòpics típics d'una minoria radical i es nega que la majoria dels manifestants fugia per pànic i mostrava una actitud nerviosa, però pacífica i sense gaire resistències. Finalment, l'informe clou que tot és correcte, però no "exitós". I no passa res. La lletania de sempre.

, repressió 18M

Jordi Bonet · Investigador social
opinio@setmanaridirecta.info

Qui educa l'educador?

Es fets del 18 de març passaran a la història del moviment estudiantil català com una de les jornades més negres des de l'inici de la democràcia. Al marge de l'opinió que hom pugui tenir sobre el procés de creació d'un espai europeu d'ensenyament superior o sobre el sentit de les mobilitzacions estudiantils en contra de la seva implementació,

Quina competència educativa hem de pressuposar a aquells que s'enroquen en la 'pedagogia' del xarop de bastó?

el mínim sentit comú exigible al professorat universitari hauria de ser la condemna de la violència amb què els Mossos d'Esquadra respongueren a les concentracions contra el desallotjament del rectorat de la UB. Per contra, encara no hem vist cap comunicat oficial de rebuig a l'actuació policial i de solidaritat contra les agressions que vam patir estudiant, professorat i personal d'administració i serveis durant aquell llarg dia als carrers de Barcelona. Què està passant dins les nostres institucions acadèmiques perquè es doni cobertura implícita -i àdhuc explícita- a la violència policial? Quina competència educativa hem de pressuposar a aquells que, en lloc d'apostar per l'obertura de vies de diàleg i mediació, s'enroquen en l'aplaudiment de la *pedagogia* del xarop de bastó? El debat o, millor dit, l'absència de debat al voltant de les càrregues policials i l'acceptació sense ques-

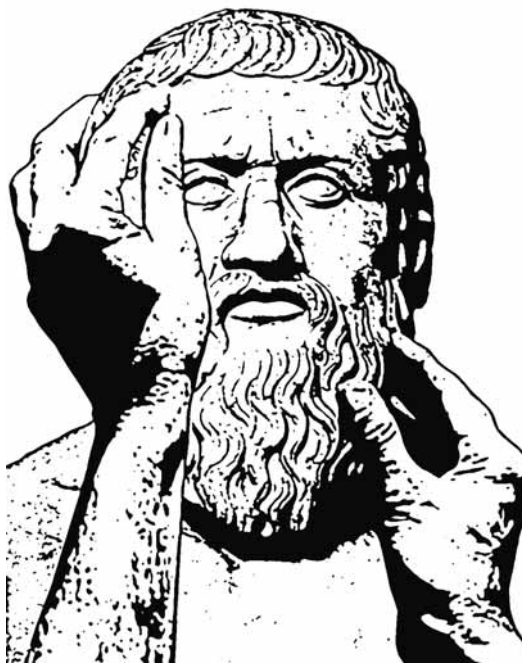
tionament de la versió oficial en forma de mantra -"es tracta d'una minoria radical infiltrada per elements forans a la universitat amb la qual és impossible arribar a cap mena de negociació", ha estat la tònica habitual no només de diferents columnes aparegudes als mitjans de comunicació, sinó de les converses informals viscudes als passadissos universitaris. Tret d'algunes excepcions, hem assistit a un tancament de files corporatiu vers l'actuació policial. Aquest fet és simptomàtic, vol dir que una patologia molt més greu que les porres de la policia comença a incubar-se dins la comunitat educativa: la legitimació de l'ús de la violència institucional com a mecanisme per afrontar els conflictes. Com fem combregar el foment de la cultura de la pau, la promoció d'estudis de mediació comunitària i els mestratges de resolució de conflictes amb la incapacitat per part dels òrgans de govern universitari de cercar vies de diàleg per desencallar un conflicte obert amb els estudiants. L'enrocament de posicions dins la institució ha arribat a l'extrem que la simple menció de la necessitat de reobrir

El foment del pensament crític és una capacitat que -com a docents- hem d'alimentar entre l'alumnat

canals de diàleg i valorar negativament les càrregues policials et situa en la posició d'agitador antisistema. Més enllà de si compartim o discrepam de l'argumentari i el repertori d'accions del movi-

XAVIER BLASCO PINYOL

referència a cap apriorisme ideològic o polític que pretengués una absolutització de què entenem per crítica, sinó que apel·lava a l'estímul de la capacitat d'acceptar i valorar aquelles opinions raonades de les persones que pensen diferentment a nosaltres, fet que constitueix la base del pensament científic. La contrareforma pretengué anorrear aquest esperit crític imposant unes opinions sobre les altres i sotmetent la institució a la defensa de la religió i l'absolutisme, de la mateixa manera que ara hom pretén subsumir la institució universitària als dictàmens de la lògica del mercat. El foment del pensament crític és una capacitat que -com a docents- hem d'alimentar entre l'alumnat per proporcionar elements que permetin superar posicions essencialistes. Però aquesta capacitat no s'ha de pressuposar en els estu-

ment estudiantil, el que hauria de preocupar-nos és la suposició cada vegada més fonamentada que, sota el miratge de la qualitat i l'excel·lència, està germinant una nova forma d'autoritarisme que pretén foragitar la funció principal de la universitat: la promoció del pensament crític. Des de la fundació de la primera universitat europea, justament a la ciutat de Bolonya

l'any 1088, la institució universitària va ser un espai on es cultivava la llibertat de pensament, cosa que sovint comportà enfrontaments amb l'Església i l'Estat, poders que desconfiaven dels ensenyaments que allí es realitzaven, però que -alhora- precisaven dels seus sabers per mantenir la tasca de govern. El pensament crític que es cultivava a la universitat no feia

Comença a incubar-se una patologia dins la comunitat educativa: la legitimació de l'ús de la violència per afrontar els conflictes

dians, sinó en el professorat. En cas contrari, correm el risc de reproduir fil per randa l'inici de la carta que el claustre de la borbònica Universitat de Cervera adreça en suport al monarca absolutista Ferran VII: "*Todos somos de un corazón y de un alma: lejos de nosotros la peligrosa novedad de discurrir*".

Ermengol Gassiot · Professor de Prehistòria a la UAB
opinio@setmanaridirecta.info

Mercantilització i autoritarisme

Qui és responsable de la barbàrie que el 18 de març va fer-se present pels carrers del centre de Barcelona? Els Mossos d'Esquadra van extralimitar-se? Si em permeteu, us diré que els cops de porra contra els llibres de dimecres passat no són un fet aïllat. Fa mesos o anys que s'estan gestant situacions com aquesta a l'interior d'unes universitats públiques que, cada cop més, són un bon reflex del que succeeix fora dels seus murs. Lluny de voler admetre l'arrel política del conflicte actual, les autoritats universitàries (que ara es fan anomenar rectors, rectores, degans, deganes, etc.) han enfocat

les protestes estudiantils com un problema d'ordre públic. Ja se sap, *l'incivisme de quatre antisistemes ha envaït les universitats i ha atemorit la comunitat universitària*. Les respostes donades entren dins la lògica d'aquests arguments: desplegament de policia privada en diverses facultats controlant els accessos a les aules, expedients disciplinaris i expulsions, denúncies penals i diverses càrregues policials durant el darrer any, dins i fora de les universitats. Aquestes mesures s'han pres amb el suport d'una part important del professorat, que fa temps que ha deixat el seu esperit crític dins de l'armari.

Només així es pot entendre que majoritàriament s'assumeixi aquest discurs, que es basa en la negació de la capacitat de raonament d'uns estudiants que cada cop

Darrera tot plegat, no obstant, hi ha les perilloses amistats d'alguns col·legues amb l'empresa privada

són més vistos com a jeràrquicament inferiors i no com a persones adultes amb qui es pot parlar i, molt sovint, aprendre. L'argumentació reproduceix quasi al peu de la lletra les *ordenances de civisme* de moltes viles catalanes, on els plans municipals es fan amb cordons d'antidisturbis; ja se sap, no fos que algun veí gosés anar-hi a dir la seva.

No obstant això, darrera de tot plegat, hi ha les perilloses amistats d'alguns col·legues amb l'empresa privada en forma d'assessories, encàrrecs d'estudis o coparticipació en màsters privats, per esmentar algunes modalitats que els reporten

uns bons beneficis. Les institucions universitàries han respost amb el blindatge d'aquests interessos i l'extenció d'un autoritarisme que no només afecta la crítica política, sinó que s'instaura en la mateixa vida acadèmica. Així, l'exigència d'ordre per sobre de la lliure confrontació d'arguments evita debatre la submissió de la universitat al capital privat i esdevé part de la nostra normalitat, cosa que acostia perillosament les universitats al feixisme. Per això no ens han de sorprendre les càrregues del 18 de març, de les quals les estructures universitàries són -com a mínim- còmplices.

Jaume Asens • Advocat i membre de l'Observatori Desc

Gerardo Pisarello • Professor de Dret Constitucional a la UB i membre de l'Observatori Desc

opinio@setmanaridirecta.info

El descontrol policial

Es pretenen estructurar la convivència social a partir del monopoli de l'ús de la força per part dels aparells policials de l'Estat. El control policial de les protestes, des d'aquesta perspectiva, esdevé una de les seves tasques més compromeses. Hi ha moltes formes d'encarar el conflicte polític al carrer i, de les modalitats triades, en depèn un major o menor respecte pels drets fonamentals. El que està en joc, en el fons, no són solament les llibertats personals sinó també els drets de participació política de la ciutadania i, en definitiva, la pròpia credibilitat de qualsevol règim polític. El recurs a la força contra els ciutadans hauria de ser la mesura més extrema que pot prendre un Estat i, per tant, la darrera opció un cop esgotades les altres vies de solució pacífica dels conflictes. Nombroses normes

La falta de mecanismes de supervisió o de mediació afavoreixen l'ús de la força de manera abusiva

internacionals i estatals, amb aquesta finalitat, regulen o limiten l'ús de la força sota criteris de congruència, oportunitat o proporcionalitat. Els agents sempre haurien d'avaluar la naturalesa del perill i el grau de l'amenaça plantejada per triar, diu la llei, la manera més adequada per abordar-lo causant el mínim dany possible. En conseqüència, no es pot

utilitzar la força si no és absolutament imprescindible i, a l'hora de solucionar un desordre públic, en cap cas se'n pot provocar un altre major. En el cas present i des d'aquesta perspectiva jurídica, l'actuació policial que es va viure el 18 de març als carrers de Barcelona no compleix cap dels paràmetres anteriors i, per tant, pot ser qualificada com a il·legal. Es van causar detencions arbitràries i ferides a desenes de persones de forma indiscriminada i en parts del cos -com ara el cap- absolutament prohibides per l'ordenament jurídic. El rostre sagnant del fotògraf del diari ADN, per exemple, n'és una clara prova gràfica. Tampoc es va optar pel diàleg i la interlocució, valors essencials d'una policia que es pretén democràtica, com a mitjans previs o alternatius a l'ús de la força. Un problema polític (rebuig al pla Bolonya) va esdevenir un assumpte d'ordre públic. La imatge de la policia irrompent de forma violenta a l'edifici històric de la universitat va ser, així, un autèntic *revival* de les dels grisos del tardo-franquisme. El rectorat, a més, va recórrer a la vella excusa dels suposats *elements subversius* infiltrats entre els estudiants que un ministre franquista, Fraga Iribarne, va popularitzar en aquella època. El mateix pretext criminalitzador que un altre ministre de la dreta espanyola va emprar per justificar la brutal carga que, ara ja fa deu anys, va aterrir el campus de Bellaterra amb motiu d'una visita d'Aznar. La duresa de l'actuació policial, finalment, va saltar a l'agenda pública quan es va estendre a nombroses persones alienes a la protesta. Desenes de transeünts -fins i tot un nen de 10 anys- i una trentena de periodistes que cobrien els fets van ser blanc destacat de les ires policials. L'episodi també ens durà a la memòria el

JORDI BORRAS

trist record de la repressió a una multitudinària manifestació antiglobalització el 2001. El menyspreu manifest dels antidiàsturbis cap als vianants i els reporters gràfics -visiblement identificats amb les seves acreditacions professionals- va generar una gran indignació ciutadana.

A l'hora d'explicar el motiu pel qual es produeix un ús de la força tan clarament abusiu o inadequat per part del cos d'antidiàsturbis, cal identificar quins són els factors que l'afavoreixen. Entre d'altres, cal destacar la falta de mecanismes de rendició de comptes o supervisió, la manca de formació i la falta de desenvolupament de mecanismes de mediació o alternatius a l'ús de la

força. Però n'hi ha un que destaca per sobre els altres: la falta d'identificació d'un cos d'antidiàsturbis que disposa de mitjans de repressió singularment lesius. Els seus agents duen el rostre ocult en un casc que impedeix la seva identificació visual i cap distintiu identificable visible a l'uniforme, contràriament a allò que preveu la instrucció aprovada per la Generalitat de Catalunya el novembre de 2008.

A la pràctica, sota aquestes circumstàncies, tota identificació resultava improbable i el control de les forces policials pràcticament impossible. Això significa que aquests agents disposen de *carta blanca* per excedir-se o desfogar-se sense haver de respondre dels seus

actes davant de ningú. Cal dir les coses pel seu nom: avui dia, qualsevol infracció penal comesa per un agent antidiàsturbis -ho és, evidentment, colpejar de forma indiscriminada una persona estesa a terra- probablement quedarà sense cap sanció, en la més absoluta impunitat. Durant massa temps, la *raó d'Estat* ha estat la lògica dominant en la prevenció, investigació i càstig dels excessos d'uns funcionaris que se situen, tot sovint, per sobre de la llei o fora del control públic. Per això resulta una exigència inajornable en la lluita contra la impunitat institucional que els autors d'excessos delictius com els de dimecres passat puguin, finalment, rendir comptes davant els tribunals de justícia.

Feliu Ventura • Cantautor

opinio@setmanaridirecta.info

'Universitat-empresa'

Quan vaig arribar, els bons professors ens explicaren que la universitat era una eina de transformació al servei de la societat, la casa de la llum del coneixement i l'espurna de la llibertat. Ens explicaren que no era un instrument mesell encadenat al poder ni a la religió. Ens explicaren que, dintre d'aquesta casa, no cabien altres armes que les paraules i el progrés de les idees. Ens explicaren que la universitat igualava el ric i el pobre. Ens explicaren moltes coses, però semblaven més un desig que no una constatació.

Quan vaig arribar, de la universitat, no en quedava ni l'espina. I d'això ja fa uns anys.

La universitat rebia els nous

estudiants amb una carpeta i un bolígraf amb el *logo* de caixes i bancs. I, de sobte, vàrem descobrir un nova combinació de paraules: *universitat-empresa*. I es va fer omnipresent....

El dia 18 de març, la indignació em va pujar al ventre com l'esclat d'una brasa al foc i vaig veure els vídeos i les notícies. No podia creure que, un altre cop, la policia entrés a la universitat a desallotjar els estudiants. Aquesta és la nova universitat que ens volen oferir: primer desallotjar els estudiants i substituir-los per mà d'obra barata, després desallotjar els professors i substituir-los per gestors de rendibilitat i, finalment, desallotjar el personal d'administració i substituir-lo per vigilants

de tot plegat. En aquest país, la policia actua quan s'acaba el diàleg o quan no interessa el diàleg. I sembla que la tancada

Va ser la demostració de violència més gran que jo haja vist mai de tan a la vora, una violència eminentment policial

era per forçar el diàleg, no per trencar-lo.

Amb els fets del matí, el govern de la UB va trencar alguna cosa en les relacions entre els que formen part de la universitat i hauria d'explicar si pensa convertir-se en garant d'aquesta nova universitat.

Després de tot això, vaig voler anar a la manifestació de les 20h. No hi ha paraules. Va ser la demostració de violència més gran que jo haja vist mai de tan a la vora, una violència eminentment policial. Em vaig quedar just entre la Via Laietana i el carrer de Jaume I. Vaig poder veure passar un periodista ensangonat, vaig veure colpejar un estudiant per mantindre els braços en alt, vaig veure persones terroritzades... Algú haurà d'explicar com

acaba amb sang una manifestació que comença amb llibres a les mans.

El dia de Sant Josep em vaig despertar, encara una mica confós pel que havia passat, i vaig engagar el televisor. Per primera vegada es parlava de Bolonya als mitjans públics de comunicació amb una mica de profunditat.

De sobte, el clam general del periodisme del sistema era que hi havia hagut violència perquè grups antisistema minoritaris s'havien colat entre els estudiants. La meua última pregunta a aquest periodisme oficial és: si la universitat és una eina de transformació de la societat, un estudiant universitari -pel fet de ser-ho- no és un antisistema?

, repressió 18M

BARCELONA · ESTUDIANTS, PROFESSORS, PERIODISTES, LA FAVB I VEÏNS DE CIUTAT VELLA PRESENTARAN BATALLA ALS TRIBUNALS

Els Mossos d'Esquadra afronten la denúncia per agressions més multitudinària des de la seva creació

BALANÇ D'AGRESSIONS

Dels 142 ferits documentats, 31 eren periodistes ben identificats

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

El balanç de ferits amb el seu corresponent informe mèdic que ha pogut documentar la DIRECTA arriba a les 142 persones, de les quals 110 són professors, estudiants i viants, i 31 són periodistes, a banda del nen de 10 anys agredit juntament amb la seva mare i els seus germans. Les fotografies i els informes mèdics donen una idea de l'operació desproporcionada dels Mossos. Es tracta, sens dubte, de les càrregues amb un nombre més alt de ferits des del desplegament policial arreu de la geografia catalana. Altres desenes de víctimes de cops -però que no van rebre assistència mèdica- ens han fet arribar el seu testimoni, però l'allau de dades ens ha fet impossible reproduir-les totes.

Des de les primeres hores posteriors a les agressions policials, la pàgina web del Col·legi de Periodistes de Catalunya detalla els mitjans als quals pertanyien els reporters agredits. Tots ells clarament identificats amb els braçalets o, si més no, amb càmeres fotogràfiques professionals, micròfons i auriculars de ràdio, càmeres de TV i demés. Malgrat les declaracions dels responsables polítics en el sentit que és difícil diferenciar un periodista d'un manifestant durant una càrrega, diversos vídeos penjats a Internet mostren diferents agressions directes contra l'inconfusible gruix de periodistes que acostuma a acompanyar les manifestacions, fins i tot en casos com el d'Anna Jiménez de *La Vanguardia*, a qui van tirar a terra després d'identificar-se i demanar per on podia sortir.

De la mateixa manera, les imatges recollides evidencien les agressions a persones clarament alienes a les protestes, fins i tot a turistes fàcilment distingibles i a persones de tercera edat. Lluny de tot sensacionalisme, cal destacar l'agressió a una família amb tres infants, el més petit dels quals -de 10 anys- va ser colpejat a la cara, fet que incompleix la llei i el reglament intern dels Mossos. Almenys un centenar de periodistes van protestar pels abusos soferts davant el Palau de la Generalitat el divendres 20 de març. D'altra banda, un portaveu sindical del Mossos, Toni Lara, denuncià que 46 agents van resultar lesionats i que els manifestants portaven matalassos darrere les pancartes i fins i tot pals de ferro, de la qual cosa no hem pogut trobar cap imatge.

Andreu del Cabo

DELEGAT DE LA CGT A AUTOBUSOS DE BARCELONA I ESTUDIANT DE L'IES LA MERCÈ

Quan?

Cap a les deu de la nit, dimecres 18 de març.

On?

A la vorera de la Via Laietana, molt a prop de Jaume I.

Andreu del Cabo, uruguaià de naixement i català d'origens, estava a la part de davant de la manifestació a la Via Laietana. Després d'algun moment de certa tensió amb els estudiants que portaven banderes, els Mossos van donar l'ordre de carregar contra tota la gent que es trobessin per davant. Ell, que estava mirant-s'ho des de la vorera i sense intervenir, va acabar rebent de valent. Un mossos, actuant per lliure i fora de si, va córrer fins a ell i li va donar un primer cop de porra al braç dret. L'error va ser intentar dialogar amb ell en lloc de córrer a buscar refugi: "Li vaig dir *què carai* feia i per què em colpejava si jo no havia fet res!", explica, encara incrèdul. Evidentment, la reacció del mossos no va ser cap altra que tornar a colpejar-lo, aquesta vegada amb més duresa: "Aleshores, sense mirar-me ni dirigir-me la paraula, em va donar un cop sec i fortíssim al front". El cop li va fer un trauc d'uns cinc centímetres de longitud, va començar a sagnar i només l'ajuda d'uns companys del sindicat CGT el va salvar de continuar rebent cops de porra.

Una ambulància del SEM se'l va endur -juntament amb el fotògraf Guillem Valle, el reporter del diari *ADN* colpejat a la cella- fins a l'Hospital del Mar. Els metges li van cosir la ferida amb set punts de sutura. L'Andreu, que es diu així per Andreu Nin i és membre de la Fundació Andreu Nin, comenta que li quedarà "una bona marca" al front. Tindrà un record, segurament per sempre, d'una de les nits més agressives de la història dels Mossos d'Esquadra.

Testimonis de la jornada

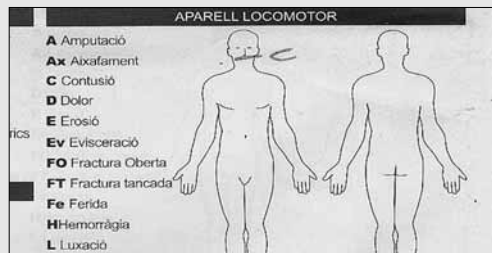
Recollits per Sergi Picazo i David Fernández

A.B., menor de 10 anys i Mireia Castellanos, veïna de La Ribera

MARE I FILL CONTUSIONATS

Mireia Castellanos és la mare del menor de 10 anys ferit lleument en el decurs de les càrregues policials a la Via Laietana. Veïns de la zona, Mireia i el seu marit, acompanyats dels seus tres fills, anaven cap a casa quan els va sorprendre la càrrega. Des de la vorera oposada, un cop dispersats els manifestants, van reprimir l'actitud dels Mossos quan agredien quatre noies sense motius. En un primer moment, un agent els va recomanar que marxessin. Però, de sobte i sense cap avis, els Mossos van escometre contra el grup de persones que qüestionaven pacíficament l'actitud policial, lluny del gruix dels manifestants i sense cap mena de confrontació. Sense miraments, van carregar caòticament contra un grup de persones adultes i menors: aleshores la mare es va endur un cop de porra a la cuixa, diverses persones van acabar per terra i el menor va resultar contusionat a la barbata.

Aquest cas concret encara és més greu per les declaracions falses fetes pel portaveu del Sindicat de Mossos d'Esquadra-CC.OO, Toni Lara. A RAC1, el dijous 19, Lara va afirmar: "És totalment fals que un menor resultés contusionat. El menor va ser atès per una ambulància que estava seguint la manifestació i el que tenia el nen era un atac de por, perquè la persona que hi havia al seu costat sí que va rebre algun impacte de defensa dels Mossos". L'informe del menor, atès efectivament per una ORCA -les ambulàncies medicalitzades que acompanyen els antidisturbis-, refereix "contusions menors", localitzades principalment a la barbata. A més, nombrosos periodistes van ser testimonis d'aquests fets i van entrevistar la mare *in situ*. Aquesta va afirmar que "la policia ha de canviar" i va mostrar el seu suport als estudiants en lluita. La FAVB i altres entitats socials han decidit personar-se en la denúncia per lesions que presentarà la família.

Agent que va participar en la càrrega on va ser ferit el menor i informe mèdic

Marc Brià

PAS DE LA FACULTAT DE PSICOLOGIA DE LA UAB

Quan?

Entre les 21:30 i les 22h. del dimecres 18 de març.

On?

En un portal d'un edifici a la Via Laietana, prop de Jaume I.

Marc Brià, que treballa com a Personal d'Administració i Serveis a la UAB, va assabentar-se del desallotjament de la *central* i va decidir baixar a Barcelona per conèixer la situació de primera mà. Anava carregat amb una càmera i un ordinador portàtil. Va fer moltes fotos al matí i, a la nit, va estar a punt de veure com els Mossos li destrossaven la càmera. Una càrrega policial –que el Marc creu que va atacar la manifestació per darrere– va trencar el grup a la Via Laietana, més o menys a l'alçada de Jaume I. Ell es va amagar "apinyat" amb molta més gent al portal d'un edifici. "Els Mossos repartien cops de porra a tothom. Jo estava contra la paret i, quan van arribar a mi, vaig aixecar els braços. Igualment, un mosso va intentar colpejar la càmera i jo vaig aturar el cop baixant un braç. Com que no podia ni avançar ni retrocedir, el mosso va continuar colpejant-me i em va donar un parell de cops de porra més". Un al genoll i l'altre a la part inferior de l'esquena. L'informe mèdic ho corrobora.

Durant els aldarulls del matí a la plaça Universitat, va veure com "els Mossos anaven directament a caçar els estudiants, sense que anteriorment hi hagués hagut cap provocació ni violència per part dels manifestants". A la nit, va confirmar el que ja havia vist hores abans: "Una manifestació pacífica en defensa de l'educació i uns Mossos donant cops de porra contra tothom".

Sònia Sánchez

PROFESSORA DE PSICOLOGIA A LA UAB

Quan?

A partir de les nou de la nit, dimecres 18 de març.

On?

Primer, a la Via Laietana, després, al Mercat de Santa Caterina i, finalment, a la Catedral.

Portava cinc minuts estesa a terra, immobilitzada i colpejada per un mosso, quan una dona d'uns 60 anys es va aturar davant i va demanar a crits que la deixessin en pau. Finalment, el mosso hi va *accedir* amb un lamentable: "Ya estás suficientemente caliente o quieres más?". Sònia Sánchez, professora a la Facultat de Psicologia de la Universitat Autònoma, va tornar a Bellaterra aquella mateixa nit amb dolors forts a l'esquena. L'informe mèdic obtingut al dispensari de la UAB exposa que patia contractures a les cervicals, al trapeczi i als braços. "Tot i que havia rebut cops de porra i empentes dues vegades aquella mateixa nit, en càrregues policials a la Via Laietana i al Mercat de Santa Caterina, el que em va fer més mal va ser la immobilització per part dels Mossos", relata hores després d'aquells minuts de patiment.

Els moments previs van ser de calma relativa. El grup de professors de l'Autònoma estava reunit a la Catedral per iniciar el camí cap a casa. Mentre esperaven, vèries furgonetes dels Mossos van entrar a la plaça i els antidisturbis van sortir disparats contra qualsevol cosa que es mogués. "A mi, d'una puntada de peu i una empenta, em van tirar a terra. Vaig intentar aixecar-me, però ja no vaig poder perquè tenia un mosso a sobre meu", recorda la Sònia.

Gabriel Massana

FOTÒGRAF DEL DIARI 'EL PUNT'

Quan?

Al matí i al migdia, dimecres 18 de març.

On?

Primer, a la plaça Universitat i, poc després, al Palau Robert.

"No va ser cap batalla campal. Feien càrregues directament contra els fotògrafs. Mentre em pegaven a mi, jo ja no podia fer fotos dels cops que donaven als estudiants". Aquesta és una de les conclusions que el fotògraf Gabriel Massana treu després de ser colpejat pels Mossos d'Esquadra dues vegades i en dos llocs diferents durant un mateix matí. "Era molt deliberat. Anaven per nosaltres", explica, encara sorprès després de moltes manifestacions a les seves esquenes.

Massana ha presentat una denúncia als jutjats amb les fotos de les agressions i dels seus agressors. Va rebre la primera estomacada durant una càrrega policial a la Gran Via. "Jo estava darrere dels Mossos per no rebre cap cop. Però un mosso em va cridar que passés davant d'ells, tot i que això no ho fem mai. En negar-m'hi, va venir cap a mi, em va agafar pel coll i em va colpejar amb la porra a les cames". La segona estomacada la va rebre al Palau Robert uns minuts després. "Dos fotògrafs més i jo estàvem aturats entre els Mossos i els estudiants fent fotos. Sense cap avís ni res, un parell de mossos ens van empenyar i tirar a terra. Aleshores, ens vam aixecar i els vam dir que estàvem treballant. Uns segons després, es va produir una càrrega contra els estudiants i els mateixos dos mossos van venir directes cap a mi i em van donar uns quants cops de porra a les cames". A plena llum, amb el braçlet acreditatiu i amb converses prèvies pel mig, sembla evident que -en tots dos casos- els Mossos sabien que estaven agredint fotògrafs de premsa.

Jordina Sánchez Amat

LICENCIADA EN BIOLOGIA I ANTROPOLOGIA

Quan?

A la nit, dimecres 18 de març.

On?

A la Via Laietana, a l'alçada de l'estàtua de Ramon Berenguer III, prop de Jaume I.

"Tot estava molt calmat. Ja era el final de la mani. La gent caminava dispersa i tranquil·la. Jo estava xerrant amb un amic. Teníem els Mossos a la meua esquena i, de cop i volta, sense cap avís ni cap enfrontament, vaig veure com un mosso venia directament cap a mi amb la porra. Em va colpejar molt fort a la mà: em va fer molt de mal!". Quan va poder escapar de l'assetjament dels Mossos, Jordina Sánchez va anar directament a l'ambulatori de Manso -al Poble Sec- i allà van detectar que tenia el metacarpí del dit petit trencat per tres parts. La van enviar directament a l'Hospital Clínic, i els metges encara no han descartat del tot la necessitat d'una operació per reconstruir l'os. "Potser podré mobilitat al canell", explica.

La Jordina reconeix que en aquell moment no va pensar que la manifestació estudiantil pogués acabar a cops de porra. "No vaig poder reaccionar a temps a la càrrega dels Mossos", s'adona. "Va ser qüestió de segons, va ser molt ràpid". Després dels primers cops, va sortir fugint fins que va arribar a un petit parc que hi ha al costat de l'estàtua de Ramon Berenguer III. "M'hi vaig amagar durant una estona, malgrat que tota la zona estava plena de Mossos". Minuts després, va retrobar el seu amic i van fugir cap a la Catedral pels carrerons del Gòtic.

Andreu Curto

ESTUDIANT D'ENGINYERIA TÈCNICA INDUSTRIAL A LA UPC

Quan?

Des de les vuit del vespre fins a la matinada, el dimecres 18 de març.

On?

Primer, a la Rambla de Canaletes i, després, a la Via Laietana.

L'Andreu va veure un estudiant a terra, colpejat i arrossegat pels Mossos i, no sap com ni amb quina valentia, va decidir ficar-se pel mig. Només apropar-se, va rebre un sol cop definitiu. "Amb el cantell de l'escut, un mosso em va donar un cop a la cara, en concret, a l'ull i al nas. Em va sortir sang i vaig començar a marejar-me". Aleshores, no va tenir més remei que -com diu ell- "retirar-se" de la primera línia, després d'haver rebut cops de porra en dues càrregues policials anteriors.

Tanmateix, la nit no havia acabat aquí per aquest estudiant d'Industrials de Tortosa ni pels seus companys. "Quan ja no sagnava, vam fugir pels carrerons del Gòtic. Els Mossos ens perseguïen, però no per detenir-nos, només per colpejar-nos", explica l'Andreu. El fet és que pràcticament no hi va haver detencions. Si estaven fent alguna cosa il·legal, els haurien d'haver detingut però, segons el seu relat dels fets, l'actuació policial anava per una altra via: "Quan ens veïen, només baixaven d'un furgó, ens perseguïen pel carrer, ens donaven cops per tot arreu i tornaven a pujar".

Montse Boher

LICENCIADA EN HUMANITATS A LA UPF

Quan?

A la nit, dimecres 18 de març.

On?

A la Via Laietana i en un bar de la Ribera.

Després de càrregues i fugides per la Ribera i el Born, Montse, de 23 anys i recent llicenciada en Humanitats, va acabar refugiada a l'únic lloc segur que va trobar: un bar. El seu testimoni, malgrat no haver rebut cap cop directe, és esfereïdor: "Portàvem més de mitja hora dins del bar i, per tant, feia molta estona que s'havia acabat la manifestació, però les corredisses i les sirenes continuaven pels carrers. De sobte, van entrar quatre o cinc antidisturbis al bar amb les porres enlaire i cridant: "Todo el mundo fuera!" Vam mantenir la calma i no ens vam aixecar de les cadires. Van tornar a cridar, van agafar un noi pels cabells i se'l van endur cap a fora. Vam continuar sense aixecar-nos de les cadires. Aleshores, l'amo del bar va intercedir davant els policies i van marxar". Aquesta antiga estudiant de la UPF no s'acaba de creure l'actuació agressiva dels Mossos.

La Montse va decidir participar a la manifestació de la nit després de veure "les imatges de la brutalitat policial" del migdia. Va arribar a aquell bar després d'una situació que podia haver acabat en tragèdia. Tot i que estava situada a la cua de la manifestació, una càrrega policial la va acabar empenyent cap a un carreró. "Era tant estret que es va crear un embús de gent. Tothom volia córrer, però això només provocava que tots ens ajuntéssim encara més. Feia por perquè, si en aquell moment algú hagués caigut a terra, la massa de gent l'hauria aixafat".

, repressió 18M

BARCELONA · DOS ANYS DE TENSIONS POLÍTIQUES I POLICIAIS RERE LA DECISIÓ PERSONAL DE JOAN SAURA DE COMANDAR INTERIOR

El culebró d'Interior: sainet en tres actes

Higínia Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

Novembre de 2006. Eleccions autonòmiques. Desgast electoral del primer tripartit només aturat per la pujada de vots i escons d'ICV, que garanteixen la majoria absoluta. Molts en prenen nota. Abans que Zapatero forci la *sociovergència*, Montilla tria ràpidament la reedició del tripartit. Trobada ràpida a tres bandes, però amb el pastís repartit: PSC i ERC han pactat prèviament el nou cartipàs. La demanda d'ICV d'una tercera conselleria emparant-se en la seva pujada determinant per garantir govern té una resposta enverinada. Amb una Montserrat Tura en hores baixes, li etziben: Justícia o Interior, Saura, tu escullis. Com en una partida de pòquer a ulls cecs i cartes marcades, Joan Saura, personalment i en persona, tria Interior.

Alguns -molts- al carrer Ciutat -seu central d'ICV-, es duen les mans al cap quan se n'assabenten. Molts, per la premsa. Dubtes inquietants al primer Consell Nacional. En l'economia electoral partidocràtica, Interior només desgasta. A més, l'única persona experta d'ICV que ha treballat en l'àmbit de la seguretat pública des del municipalisme, Jaume Bosch, declina incorporar-se a l'*staff* d'Interior. Joan Boada, com a paracaigudista, és designat com l'home d'ICV a Interior, en la macrocefalia de la conselleria dirigida per Saura, que incorpora -alhora i paradoxalment- participació i repressió. Amb una mà, foment de la participació institucionalment impulsada; amb l'altra, gestió de la repressió de la protesta i el malestar.

Saura no és Fischer

Davant la nova situació, sense cap experiència prèvia, alguns quadres d'ICV comencen -de cop- a estudiar la matèria i a viatjar. Referència: els verds alemanys. Però Joan Saura, tot i que s'hi emmiralla, no és Joscha Fischer, l'extradical ecologista reconverit en baluard de l'OTAN d'una força política *ecologista* que també va prendre la responsabilitat policial en alguns *landers* germànics.

L'eròtica del poder: pensar que Saura i Boada poden canviar la policia

El primer any és tens. Les desavinences permanents entre Joan Boada i Joan Delort, el secretari de Seguretat Pública -que és qui mana de veres a Interior-, se salden a favor de Delort i Boada és enviat a la coordinació d'emergències. És el primer pols entre la direcció política i l'estructura policial. I, com sempre, guanyen els pols. Un Delort que ha manat sota CIU (amb Xavier Pomés), sota el PSC (amb Montserrat Tura) i en l'actualitat sota ICV-EUIA. Ègloga de Costa-Gravas: "Els governs canvien i les policies romanen". Ingentat ecologista en l'eròtica del poder: pensar que Saura i Boada poden canviar una policia de 14.000 agents,

definida i estructurada fa molts anys i que conforma un dels pilars de la democràcia autoritària de mercat dels nostres dies.

Tragicomèdia política

En aquesta cruïlla neix el sainet permanent que es viu a Interior. Saura regna, però no governa: Delort va escollir Olmos com a director i és Delort qui fa d'enllaç entre Saura i tot el cos. Amb un cos on els nivells de corporativisme assolits són dràstics, on la premissa bàsica és que Saura és passatger i acabarà plegant i on els quadres mitjans i els alts comandaments estan confegits a l'era de CIU i a l'època Tura. És la tragicomèdia de l'immobilisme policial, l'eix sensible i neuràlgic de la governa-

ment. O que tinguem un problema que rau en 270 *hooligans* desbocats davant una Brigada Mòbil prepotent que se sap impune i immune -factor apuntat fins i tot per Miquel Sellarès, primer director de Seguretat Ciutadana de la Generalitat. O que hi hagi *kubotans* il·legals o que es doni una ordre taxativa -ordre donada per Olmos i Delort, tots dos presents al centre de coordinació de la plaça Espanya- de dissoldre la manifestació del passat 18 de març rebuttant tots els protocols existents.

I al PSC? Què es cou al carrer Nicaragua? Doncs ben encantats, que ja els va bé, arreplegant cap a casa i tancant-se en banda a favor dels Mossos. El desgast d'ICV li va de perles en el marc d'una cultura de coalició on sempre cal

saber qui s'endurà el gat a l'aigua. Les eleccions de l'octubre de 2006 van ser un termòmetre: ICV pujava i el PSC no. Inversió de termes i inversió a llarg termini per revertir la situació. Aviat veurem com se'ls cruspexen. I l'arribada d'un conseller socialista a Interior serà com posar pau i normaltat. Temps all temps.

I avui? Ara ICV intenta salvar el propi cap suggerint la guillotina per Olmos, proposada fins i tot per les mateixes persones d'ICV que treballen a Interior. No ho tenen pas fàcil: Delort es nega a sacrificar Olmos, de la mateixa manera que, divendres passat, a Sabadell i reunit amb els comandaments de la Brigada Mòbil, tancava files al costat dels seus. I així ens va. El dilema, finalment, no són els ferits, l'abús de la força i les càrregues indiscriminades: és el poder i mantenir-s'hi. Velles lliçons de Maquiavel. El cinisme ha arribat fins i tot a EUIA. Un membre destacat es preguntava: "Què és això d'atonyinar els nostres votants?". La preocupació, doncs, és electoral, que peguin la gent o que s'estomaquin només els nostres?

Les quizofrènia ecologista és lògica: durant els darrers dos anys, més d'una vegada, quan els responsables polítics cercaven una mediació davant determinats conflictes, els Mossos feien la seva mentre ICV jugava a la mediació. I deixaven la interlocució amb el cul enlaire. Demostracions feaents que *qui mana, mana* i que, a Interior, no mana Saura. I també que, en la sociologia policial, sempre guanyen els durs. Pels amants de les teories de la conspiració, aquí no hi ha cap. Els governs del PNB i de CIU -sobretot del PNB- tenen ben clar que la base del país són els calés i la policia. Ambits massa sensibles, com ens va recordar Montserrat Tura quan va donar la cara pels mossos condemnats per tortures en el cas de Lucian Padurau.

El dilema no és l'abús de la força i les càrregues: és el poder i mantenir-s'hi

A la memòria col·lectiva -i en temps de crisi- també queden algunes lliçons històriques: la desindustrialització salvatge dels 80, per exemple, només la podia fer el PSOE. Era el parer de la patronal. També queda una hemeroteca d'antologia: comproveu què feia i deia ICV el 1999 arran de les càrregues a la UAB -amb catorze estudiants ferits- i què ha passat el 2009 amb 80 ferits, 31 d'ells periodistes. Aquell gener de 1999, els 512 rectors europeus van condemnar la càrrega de Valdecasas i el PP enmig d'un escàndol de primera. El març de 2009, el desallotjament de la plaça Espanya -de dissoldre la manifestació del passat 18 de març- rebuttant tots els protocols existents.

ENTREVISTA · A UN MEMBRE DE LA CAE, UN DE LA FEL I UN DEL SEPC

“La lluita contra ‘Bolonya’ passa per la unitat entre els moviments socials”

El Pere, l'Arnau i el Manel són portaveus de les tres associacions estudiantils que actualment lideren la lluita contra *Bolonya* a les universitats catalanes. Formen part de la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants (CAE), el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) i la Federació d'Estudiants Llibertaris (FEL), que convoquen conjuntament la vaga anunciada pel 26 de març. Arran del desallotjament del rectorat de la UB, de la càrrega policial indiscriminada i de la mobilització massiva del dimecres 18 de març, han decidit “oblidar les diferències tàctiques i treballar colze a colze”.

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Feu una valoració del 18-M. Per què suposa un punt d'inflexió?

CAE: En primer lloc, la democràcia es va despullar davant molta gent que no havia assistit mai a una mobilització així i que havia confiat en el referèndum, que va ser ignorat. En segon terme, dimecres es va solidificar la solidaritat dels moviments socials amb la lluita estudiantil.

“Una agressió així fa que la gent senti la impetuosa necessitat d'organitzar-se”

FEL: Dimecres es va llençar per terra tot intent de diàleg amb l'administració. Es va fer palès que les vies democràtiques per aturar *Bolonya* estan esgotades i que l'únic que queda és la radicalització, sortir de la legalitat per combatre la implantació del pla. I, quan la gent va sortir al carrer a la tarda no ho va fer contra *Bolonya*, sinó contra la violència dels Mossos d'Esquadra i contra la repressió.

Assemblea d'estudiants durant l'inici de la tancada al rectorat de la UB el novembre de 2009

SEPC: Dimecres es va demostrar que *Bolonya* s'està aplicant per imposició, a cops de porra. Davant d'això, vam creure que s'havia de respondre de forma contundent i a la tarda ho vam fer. L'estudiantat, el professorat, el PAS, els moviments socials i la resta d'assistents no es van fer enrere davant la violència dels Mossos, van reaccionar. Considerem que teníem dret d'arribar a la plaça Sant Jaume i se'ns va prohibir, per això es va reaccionar amb aquesta contundència. La gent ja està farta de polítiques fetes d'esquenes a tothom.

Creieu que se us afegirà més gent després del que va passar dimecres?
FEL: Sens dubte, una agressió així fa que la gent senti la impetuosa necessitat d'organitzar-se.

SEPC: Molta gent s'ha anat conscient durant aquests mesos i li faltava una guspira. Sempre ens han dit que *Bolonya* és imparable, que s'aplicarà sí o sí. Però ara veuen que, si lluiten, les coses canvien. Per tant, aquesta imposició s'està evidenciant i això desperta la consciència de les estudiants.

CAE: La repressió és una arma que pot acovardir la gent, però també pot ser un revulsiu. Aquest cop ens ha ajudat a sumar forces i a crear sim-

paties. Però, si volem acostar la gent a nosaltres, no hem de tirar de la repressió, sinó relacionar el nostre cas amb el context polític, perquè la repressió ha estat contra els moviments socials i no només contra els estudiants.

Quina serà l'estratègia de la lluita contra Bolonya a partir d'ara?

FEL: Ara mateix, la via legal està esgotada, no ha donat fruits. La societat ja coneix les reivindicacions de l'estudiantat i només queda la pressió social al carrer. La lluita contra *Bolonya* és una eina de politització per moltes joves, és una lluita puntual que servirà per arribar molt més enllà però, per aconseguir-ho, és necessària la unitat entre els moviments socials.

CAE: Jo crec que encara és molt d'hora per plantejar l'acció *antibolonya* simplement al carrer. Hem de sumar moltes més forces i agafar experièn-

cia, aprendre a protegir-nos de la repressió. Si ara mateix ens aïllem en una lluita super radical als carrers, això cremarà les possibilitats de reinventar l'esquerra social. Hem de lliurar la batalla primer en molts altres fronts i estendre-la, hem de reorganitzar-nos i unir-nos molt més. Tot just ara comencem a treballar colze a colze.

SEPC: Per nosaltres, hi havia tres vies per aturar *Bolonya*: la institucional, que està a punt d'esgotar-se; la socialització del problema i la unitat amb els moviments socials i, per últim, la lluita desobedient al carrer, per la qual cosa sí que crec que estem preparats. Cal tenir en compte que el nostre moviment és heterogeni i, per tant, cal que ens respectem els uns als altres perquè -tot i que divergim en algunes estratègies- en el fons estem d'acord.

L'estudiant en vaga de fam podria ser hospitalitzat aquesta setmana

Tomàs Sayes, alumne de la UB, va assolir -el dimarts 24 de març- els 31 dies sense ingerir cap aliment i absorbint únicament la glucosa procedent d'una ampolla d'aigua amb sucre. Davant el silenciament de la seva acció per part de les autoritats universitàries i fart d'esperar una resposta que no arriba, l'estudiant ha decidit prescindir dels líquids isotònics que mantenen els seus òrgans vitals en funcionament. L'equip mèdic que l'atén, encapçalat pel doctor Sans Escòla, ha traslladat a Sayes la seva preocupació per l'empitjorament evident del seu estat de salut, que el pot portar a ser ingressat en un hospital durant aquesta mateixa setmana. El metge va declarar als

mitjans que “fins ara s'ha mantingut estable, però en deixar d'ingerir sucre de manera artificial, tota la glucosa que falti es prendrà del propi cos, que començarà a consumir matèria visceral del seu organisme”. Tot i que ja ha perdut deu quilos i té la pressió i la temperatura corporal molt baixes, l'estudiant va traslladar a l'equip mèdic la seva negativa d'ingressar pel seu propi peu en un centre hospitalari. Afirma que continua estant absolutament convençut de la seva acció, que està disposat a assumir els riscos que suposa per la seva salut i que només aturarà per la vaga de fam si obté algun gest per part de les institucions universitàries que, de moment, no s'han posicionat al respecte.

UNIVERSITAT · ‘BOLONYA’

Reaccions de dos col·lectius estudiantils contraris a la tancada

N.M.
redaccio@setmanaridirecta.info

Hi ha dues associacions amb poca implantació als centres universitaris que han estat crítiques amb el desenvolupament de la tancada i, una d'elles, fins i tot ha justificat el desallotjament en un comunicat emès el dia 19 de març. A l'escript, l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya (AJEC) -que en el seu ideari es defineix com a progressista, democràtica i defensora de les llibertats i de la participació estudiantil- adueix que “els ocupes eren una minoria molt sorollosa que ha donat l'esquena a la majoria dels estudiants”. Alhora, expressa el seu suport a l'entrada de la policia a la universitat ja que, segons diuen, les vies de diàleg amb els estudiants tancats “estaven esgotades” perquè aquests no volien “desocupar el rectorat tot i el rebuig pràcticament unànime del claustre davant les seves actuacions”. Així mateix, el sindicat estudiantil considera que, durant els quatre mesos que ha durat la tancada “la imatge de la universitat pública i, en especial, de la UB ha quedat desprestigiada i desgastada”. Tanmateix, critiquen l'actuació

Expressen el seu suport a l'entrada de la policia a la universitat ja que “les vies de diàleg estaven esgotades”

policia perquè consideren que va ser desmesurada i que contribuirà a reactivar “els sectors assemblearis més radicals”. El Sindicat de Estudiants, una associació espanyola en defensa dels drets estudiantils, també exposa que la càrrega va ser efectuada contra “grups sectaris que utilitzen mètodes que divideixen els estudiants, com ara piquets informatius o assemblees antidemocràtiques”. Així mateix, declaren que “la tancada va provocar descontentament entre els estudiants i professors de la pròpia universitat”. Tot i així, denuncien la repressió exercida pels Mossos d'Esquadra i anuncien el seu suport “perquè la vaga universitària de dijous sigui un exit i la manifestació sigui massiva i pacífica”. Malgrat la crítica explícita dels mecanismes utilitzats fins aleshores per la resta d'organitzacions estudiantils, el Sindicat de Estudiants considera que els mètodes institucionals com la convocatòria d'un referèndum -que va comptar amb la participació de gairebé un 30% d'estudiants- sobre *Bolonya* són “absolutament inofensius i no qüestionen en absolut la implantació dels plans”.

> Noves convocatòries de mobilitzacions a les universitats

Sota el lema *Bolonya s'aplica a cops de porra*, s'ha convocat una nova jornada de lluita el dijous 26 de març per denunciar la repressió contra el moviment estudiantil per part de la Conselleria d'Interior. El plat fort serà la manifestació que, a partir de les vuit del vespre, recorrerà els carrers del centre de Barcelona des de la plaça Universitat.

Al llarg d'aquesta setmana també es faran accions a diversos nuclis universitaris, com el campus Mundet (UB) -on les classes estan aturades i s'ha obert un espai de debat sobre la problemàtica de l'EES i la violència a les manifestacions- i algunes facultats del campus de Bellaterra.

, repressió 18M

BARCELONA • ELS MOSSOS VAN AGREDIR MÉS DE TRENTA PERIODISTES

Els periodistes hauran de portar una armilla com la dels reporters de guerra

Enric Borràs Abelló
redaccio@setmanaridirecta.info

Segons el protocol d'identificació que enllesteixen el Col·legi de Periodistes de Catalunya i la Conselleria d'Interior, els periodistes s'hauran d'identificar davant de la policia amb una armilla d'un color llampanant quan hi hagi una situació de risc com, per exemple, en una manifestació. Actualment, els fotògrafs i càmeres de televisió ja s'acrediten amb un braçalet vermell o groc, molt visible, fet per entitats com el Col·legi de Periodistes o el Sindicat de Periodistes.

El degà del Col·legi va dir que els periodistes anaven prou identificats

Les armilles en qüestió seran semblants a les que cal dur, per exemple, quan un cotxe té una avaria en una autopista i el conductor ha de sortir del vehicle. En algunes zones de conflicte, com a Palestina, els periodistes ja duen aquesta mena d'identificacions per no rebre cap bala per error. Als Països Catalans, tot i que aquesta mena d'acreditacions no són oficials, ja hi ha mitjans de comunicació que en fan servir de pròpies. Aquest és el cas de Televisió de Catalunya, que ha fet armilles fluorescentes per als seus treballadors.

El degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya, Josep Carles Rius, va ex-

Concentració de fotògrafs i periodistes a la plaça Sant Jaume el dijous 19 de març

plicar que el nou protocol d'identificació que negociaven amb Interior canviaria els braçalets per les armilles en unes declaracions que va fer divendres dia 20 a la concentració contra les agressions dels Mossos d'Esquadra als periodistes del 18 de març. La concentració -organitzada pel Col·legi, el Sindicat i altres col·lectius de periodistes- es va fer per denunciar les agressions dels Mossos d'Esquadra contra més de trenta periodistes de tota mena de mitjans du-

rant les diverses càrregues policiaques contra estudiants i manifestants que es van fer el 18 de març.

El degà del Col·legi va admetre que els periodistes agredits el 18 de març "anaven prou identificats" i que els Mossos d'Esquadra sabien on eren. Segons Josep Carles Rius, "no hi ha cap excusa" que justifiqui les agressions i va demanar una investigació a fons per explicar el perquè de les agressions. Tot i que les acreditacions actuals ja són prou visibles,

doncs, el Col·legi pretén canviar-les per unes altres encara més visibles.

Això, d'una banda, perjudicaria tots els periodistes que no estan col·legiats o sindicats, ja sigui perquè no volen -cal recordar que no és obligat ser col·legiat o sindicat i que les quotes d'associat sovint no són barates- o perquè no poden. Molts periodistes autodidactes que cobreixen manifestacions per mitjans locals o dels moviments socials podrien quedar-se sense aquestes acreditacions.

Si fos el cas i resultessin agredits, els Mossos podrien al·legar que no anaven adequadament identificats.

Més de trenta periodistes agredits

El 18 de març els antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van agredir més de trenta periodistes de tota mena de mitjans, des d'Albert Garcia -fotògraf de la DIRECTA- fins a fotògrafs freelance de *La Vanguardia*, *El Periódico* i l'agència EFE, passant per redactors de diaris digitals, ràdios, agències informatives i càmeres de BTV, TVE o Telecinco. Un dels casos que ha aparegut més als mitjans és el de Guillem Valle, fotògraf de l'ADN, que va rebre un fort cop de porra al cap que li va afectar l'ull. El redactor de TVE Joan Francesc Escrivela fins i tot es va desmaiar a causa de les agressions i molts periodistes van rebre cops de porra mentre mostraven l'acreditació i cridaven que eren periodistes.

Aquestes agressions han tingut un ressò ampli a la premsa i els responsables dels Mossos d'Esquadra fins i tot han demanat disculpes als periodistes. Però no ho han fet amb els manifestants o passavolants que es trobaven als llocs dels fets i van rebre debades, sense haver fet res per merèixer-ho. Les agressions als representants dels mitjans de comunicació són perilloses perquè mostren un intent d'influir-hi i d'impedir que s'expliqui què passa i tots els mitjans de comunicació hi han respost a l'uníson. Però la majoria de mitjans han actuat corporativament i no han respost de la mateixa manera pel que fa als centenars de persones ferides a causa de l'actuació desorbitada dels antidisturbis.

BARCELONA • MÉS DE 16.000 INTERNAUTES DEMANEN LA DIMISSIÓ DE SAURA A TRAVÉS DEL 'FACEBOOK'

Clam a Internet i a les xarxes socials contra l'actuació dels Mossos

E. B. A.
redaccio@setmanaridirecta.info

Desenes de milers d'internautes demanen dimissions dels responsables polítics per l'actuació dels Mossos antidisturbis del 18 de març o es queixen de l'actuació policíaca a través del *facebook*. S'han publicat més de 1.600 apunts en blocs que esmenten les agressions i milers d'internautes han vist els vídeos de les càrregues policiaques a portals com YouTube o Bliptv. La majoria de mitjans de comunicació tradicionals han criticat les càrregues policiaques dels Mossos d'Esquadra contra estudiants i manifestants del 18 de març, sobretot pel nombre inèdit de periodistes ferits. Són ben pocs, però, els

mitjans que han criticat sense reserves ni justificacions la càrrega violenta i desproporcionada dels Mossos, que va ferir un gran nombre de manifestants i vianants. Internet, però, ha arribat allà on no ho han fet els diaris i els canals de televisió.

A través de la xarxa, desenes de milers de persones mostren la seva oposició a l'actuació dels Mossos d'Esquadra arran del desallotjament de la tancada de la Universitat de Barcelona. Un dels espais de protesta més nombrosos a Internet és el grup de *facebook* *Contra la repressió policial als estudiants. Saura dimissió*, que té més de 16.000 membres i cada dia creix més. Però no és l'únic grup de *facebook* sobre les agressions dels Mossos, també n'hi ha d'altres

com *Jo també trobo una vergonya la càrrega policial dels Mossos a la UB*, amb més de 15.000 membres, o *Per la brutalitat policial: dimissió de Rafael Olmos, director dels Mossos*, amb més de 1.200 membres.

Les càrregues i les agressions dels Mossos d'Esquadra també han fet reaccionar la *blogosfera*. Una cerca mitjançant Google BlogSearch indica que, des del dimecres dia 18, més de 16.000 apunts de blocs esmenten les paraules *mossos* i *estudiants*. A més, els vídeos fets per manifestants i vianants publicats a plataformes com YouTube i Bliptv també han aconseguit desenes de milers de visites. Entre aquests, destaquen els del col·lectiu DVactivisme, autor d'alguns dels vídeos més visitats.

Imatge del 'facebook' *Contra la repressió policial als estudiants, Saura dimissió*.

18M A LA XARXA • ELS FÒRUMS POLICIALS FELICITEN L'ACTUACIÓ DELS MOSSOS

mossosdesquadra.com: “Cal fotre’ls més fort, així només es manifesten una vegada”

El recorregut pels diferents fòrums policials posa de manifest que els agents no es van limitar a rebre ordres

Ona Garrido
redaccio@setmanaridirecta.info

Són els executors finals d'un pla perfectament estructurat i estudiat i s'emparen en el fet que "reben ordres". Ningú no nega que podrien ser qualificats com els soldats rasos de tota la maquinària política, concretament del Departament d'Interior, però les ordres que reben no els desagraden, tot i que demanen la dimissió dels responsables polítics que els les donen. El millor exemple són les paraules que posen de manifest els agents dels Mossos d'Esquadra a través dels diversos fòrums que tenen a la xarxa.

Hi ha agents a qui els sap greu "haver-s'ho perdut" i d'altres que reclamen més contundència

A mossosdesquadra.com, les felicitacions per les càrregues policials són constants. A alguns, fins i tot els sap greu "haver-s'ho perdut". D'altres -com un que signa amb el sobrenom de CME- volen donar idees de cara a futures protestes: "Crec que ha faltat contundència al carregar... així no haurien tornat a manifestar-se una segona vegada perquè haurien vist que hi havia perill. La propera vegada, cal fotre'ls més fort i així només es manifesten una vegada". I acaba qualificant de "genial" l'actuació dels seus companys. Abans, però, deixa clar que se'n va directe al gimnàs per preparar-se i poder ser antdisturbis. Què l'ha animat? Les imatges que ha vist a la premsa.

Que els agents de la policia -sigui quina sigui- reben ordres, ningú no ho posa en dubte, però quan els cal, les qüestionen -encara que sigui a través de la xarxa- o decideixen fer vagues encobertes. En aquest cas, el de les càrregues del 18 de març, costa de creure que es justificuin amb el respecte total a les instruccions dels màxims responsables policials. Punts de vista com el de KK deixen ben clar que les acaten encantats: "És increïble que es critiqui tant la policia quan el que va fer va ser la seva feina. Catalunya s'ha convertit en un lloc on tothom té drets, però cap obligació. D'estudiants, no dic que no n'hi hagués, però molta gent d'aquesta manifestació són del col·lectiu antisistema, okupa, etc. Ja era hora que la policia actués com va actuar. Recordeu que, amb aquesta gent, s'ha dialogat durant

més de quatre mesos perquè sortissin de l'edifici i no s'ha aconseguit. Què es pensaven que passaria". És a dir, la resposta davant una negociació que no avança són les porres.

També n'hi ha que prefereixen ser directes -com Manel- i respondre les opinions contràries amb aquest tipus d'amenaçes: "Per tota la púrria que pul-lula per aquest fòrum, dir-vos que us esperem i, si cal repetir l'actuació, tornarem a fer el mateix. Tingueu-ho clar". O d'altres que no utilitzen ni un pseudònim: "Espero que fòssiu un dels molts guarros que van rebre de veritat, ben hostiats. I tranquils, que si aquesta vegada no heu rebut, la propera ja vindré jo amb molt de gust a donar-te les gràcies de goma". Tampoc no falten les amenaces de vexacions sexuals quan qui critica l'actuació de la policia és una dona, com en el cas de qui signa com Finsalscollons.com.

El nen ferit i els periodistes

Més enllà de la valoració sobre la càrrega contra les persones que es manifestaven el 18 de març (davant la qual cap agent es mostra contrari), els mossos que participen al fòrum i que justificaven els cops de porra al legat que es tractava de "guarros antisistema" o d'estudiants "pijos" també tenen arguments per ferir un nen o les persones que cobrien informativament la protesta pels mitjans de comunicació.

En el primer cas -el del menor ferit- tenen clar que la culpa és de la mare i el pare, si més no segons Mosso CV: "Tu veus normal que un pare o una mare de família, enmig d'una manifestació amb descerebrats llençant de tot a la policia, s'acostin i es posin a increpar i fins i tot a empenyar als agents?". Tic Tac fins i tot demana actuacions judicials: "Penso que la Generalitat hauria de treure la custòdia del nen al pare perquè, primer, segons l'hora que sigui, el nen ha d'estar a l'escola. I, segon, quina mena de pare que va amb el seu fill de deu anys es fica enmig d'un batibull com aquell amb els presumptes estudiants violents?".

També argumenten que la família que va rebre és conflictiva: "En aquesta família tenen tots la nacionalitat espanyola i la seva manera de fer ja els ha portat a tenir conflictes diversos amb l'escola del nen". I n'hi ha que fan més sang, com RUC: "Al nen de deu anys el van fer fora de l'escola on anava per pegar la mestra. La mare va anar a l'escola i li va dir de tot a la directora fins que la va fer plorar". Hi deu haver qui, amb aquest argument, ja té l'excusa per colpejar una criatura.

Pel que fa als periodistes, tampoc falten justificacions: "Ja fa molts anys que els tribunals van deixar clar que, quan hi ha càrregues policials, la responsabilitat de trobar-se amb alguna persona que no té res a veure amb el

conflicte al mig no és de la policia". És el que té destorbar, com diu Rex: "La propera vegada ja es preocuparan de no interrompre la feina de la policia fent nosa". I és que, de motius per obrir el cap a un fotògraf, no en falten, segons Cremat: "A veure, el periodista (això s'hauria de comprovar) que es veu ferit a les imatges de televisió increpa un agent i jo em pregunto: què fot un periodista increpant un agent antiavalot? És normal que rebí, el cap de suro!". Sempre hi ha qui prefereix els advertiments. És el cas de Bornu, que llença a l'aire una lliçó de periodisme un pèl amenaçadora: "Un dels millors fotògrafs i corresponsal de guerra va morir per voler agafar la imatge de massa a prop... Aquest Nadal, a demanar teoblectius al Pare Noel!".

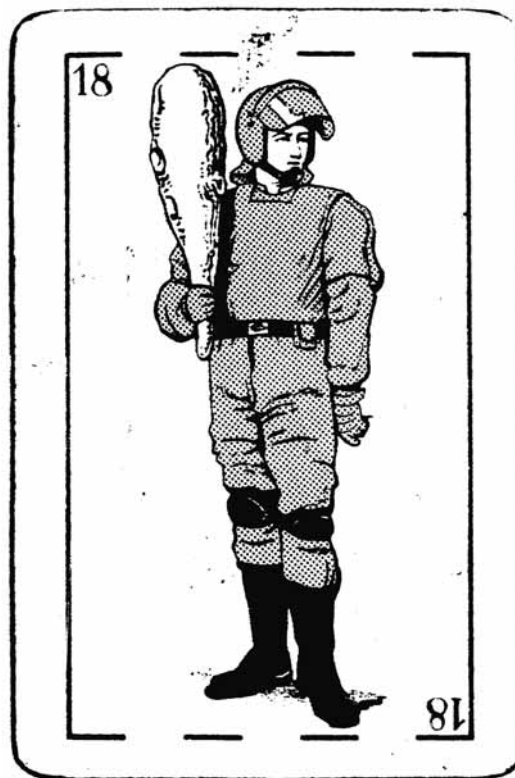
El suport d'altres policies

Però els Mossos d'Esquadra no són els únics a qui agrada oobeir ordres de carregar contra les persones que es manifesten. Al mateix fòrum (mossosdesquadra.com), un agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona -Golfus de B-Roma- els anima: "Ho sento molt, però teniu uns caps que són uns impresentables. La meua solidaritat personal des de la GUB. Només hi ha dues maneres de fer un servei i és, o no es fa o es fa amb totes les conseqüències, si no cada vegada estem més *amaricónats* (perdó a les minories gais)".

Al fòrum dels Mossos d'Esquadra es busquen 'excuses' per colpejar una criatura

En un altre espai de la xarxa, foropolicia.es, on acostumen a participar agents de la policia nacional espanyola, mostren obertament el seu suport a la càrrega i animen els Mossos a seguir endavant. És el cas de Cabrales com sidra, per exemple, que penja un vídeo de les agressions policials, elogia la contundència d'un dels agents i diu que el vol convidar a una cervesa per felicitar-lo. A patrulleros.com també els agrada analitzar les imatges i hi veiem com tot tipus de policies estudia amb deteniment els vídeos del 18 de març. I arriben a la conclusió que hi ha persones ferides -com el cas d'un fotògraf- que es van autoleionar o persones a les quals -segons Shin Chan- apareixen celles obertes per generació espontània. Tot plegat, ho rematen amb un advertiment: "Els governs passen, les societats moren, la policia és eterna".

TEO PEIRO

Imatge d'agents de la BRIMO de l'octubre de 2009 extreta de la web dels Mossos

, repressió 18M

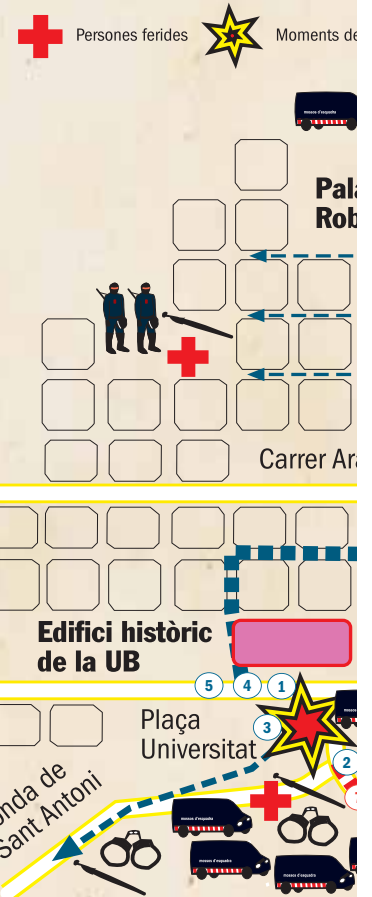
Divuit hores del divuit de març

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

Des de les cinc del matí fins les onze de la nit. Probablement va ser una de les jornades de lluita estudiantil al carrer que més es recordaran. De ben segur, marcarà la generació que la va viure i la va protagonitzar. Les càrregues

policials es van multiplicar en una zona molt extensa compresa entre la Diagonal i la Gran Via durant tot el matí i el migdia i, durant el vespre i la nit, es van reproduir des de la Via Laietana fins al parc de la Ciutadella. A la redacció de la DIRECTA, hem rebut una allau de testimonis, declaracions i documents gràfics. Amb tots ells, hem confeccionat una infografia de

la jornada, dels moments més tensos i de les seves conseqüències en forma de càrregues, ferides i detencions. La part esquerra de la pàgina resumeix el que es va viure al matí i la part dreta els fets de la tarda i la nit. Les línies intermitents i les fletxes assenyalen el recorregut de les càrregues dels agents antidisturbis dels Mossos d'Esquadra.

06:45h Porta de l'edifici històric de la UB Desallotjats fan una assemblea

DIRECTA

1. Els agents antiavalots van bloquejar les portes d'accés a la universitat mentre els 53 estudiants expulsats feien una assemblea per tal d'articular respostes davant del desallotjament.

08:23h Gran Via Emmanillat

ANUAR

3. El jove agredit finalment és detingut i traslladat a la comissaria de les Corts

08:15h Davant del Bar l'Estudiantil Pallisses i persecucions

ANUAR

2. Un agent empeny un estudiant per fer-lo caure a terra mentre li dona cops amb la porra. Un altre estudiant llança una cadira per aturar l'agressió.

12:49h Carrer Aribau Escornada de la plaça Universitat

ALBERT GA

5. Els 800 estudiants que s'havien concentrat a la plaça Universitat són escornats mitjançant una càrrega. Queden arraconats a la conflüència amb el carrer Aribau. Fan una asseguda i aixequen llibres per aturar les porres dels policies.

12:38h Porta de la facultat de Matemàtiques Càrrega i dissolució

ALBERT GARCIA

4. Els centenars de concentrats per denunciar les agressions del matí s'apropen a la porta de la facultat de Matemàtiques, a l'edifici històric de la UB. Els agents reben l'ordre de carregar.

13:16h Jardins del Palau Robert Acarnissament

ALBERT GARCIA

6. Una noia que plorava desconsolada i angixada era agredida reiteradament amb cops de porra al cul i l'esquena. La jove estudiant intentava abandonar el recinte pacíficament i amb les mans alçades.

, repressió 18M

més tensió
 Detencions
 Càrregues policials
 Recorregut del matí
 Recorregut de la nit

20:14h Plaça Universitat Manifestació de resposta

DAVID DATZIRA

7. La convocatòria de la tarda va aplegar més de 5.000 manifestants. Va sortir a quarts de nou de la plaça amb la presència d'estudiants i professors.

20:48h Plaça Catalunya Multitudinària ANUAR

8. Milers de persones van baixar pel carrer Pelai enmig de consignes contra la repressió policial.

20:56h Font de Caneletes Cordó policial

DAVID DATZIRA

9. Un nodrit cordó policial va bloquejar el recorregut en direcció a les Rambles. Els i les manifestants van girar cua després d'una forta topada i van seguir en direcció al carrer Fontanella i la Via Laietana.

21:26h Plaça de Jaume I Ordre de dissolució total ANUAR

10. La capçalera arriba a Jaume I. Intenta avançar cap a la plaça Sant Jaume embestint el cordó policial amb els pals de les banderes. Els Mossos carreguen.

21:28h Barri del Born Persecucions

DAVID DATZIRA

DAVID DATZIRA

ANUAR

11. Després de rebre l'ordre de carregar des de la sala de comandament del carrer Lleida, nombrosos furgons policials van fer patrullatges concèntrics al barri de la Ribera. Baixaven dels furgons i apallissaven indiscriminadament tothom que transitava pel carrer. Alguns joves van respondre les càrregues amb el llançament de pedres i ampolles.

, repressió 18M

HISTÒRIA · REPÀS A LES DARRERES QUATRE DÈCADES DE PRESENCIA POLICIAL A LES UNIVERSITATS

Policies a la universitat: del franquisme al moviment antibolonya

Martí Marín
Professor d'història a la UAB

Darrerament, quan es produeix un incident amb policies en un espai universitari, sempre hi ha algú que afirma que això no passava des de la transició. En aquests dies de desallotjaments, cops de porra i corredisses, potser valdria la pena fer una repassada a què ha significat la presència de la policia dins la universitat durant les darreres quatre dècades...

La data de partida ha de ser 1969. El 17 de gener, l'assalt estudiantil a l'edifici de la plaça Universitat de la UB -amb el famós *vol lliure* del bust de Franco fins aterrar al mig del carrer- va donar l'excusa necessària al govern per obrir una política d'assetjament als estudiants mobilitzats, en el marc de la proclamació d'un estat d'excepció a tot el territori espanyol. Durant els trenta anys anteriors, la presència de la policia dins dels recintes universitaris havia estat constant. No pas la d'agents antidisturbis -categoria desconeguda a l'època-, sinó la d'agents d'uniforme i de paisà que havien treballat en la desarticulació -una i una altra vegada- de tota mena de contestació universitària, flanquejats per l'activa col·laboració d'autoritats acadèmiques i estudiants falangistes (*Sindicato Español Universitario*). D'aleshores ençà, sense que aquesta presència desaparegués, el protagonisme correspondria, poc a poc, a les primeres unitats de veritables antidisturbis.

La intervenció de la policia contra els estudiants ja forma part del paisatge

Es pot dir que, ja fins entrada la transició, el panorama no variaria gaire. D'aquesta pugna feta d'ocupacions d'aules, patis i passadissos, els estudiants en sortiren desarticulats i derrotats. Un "front de l'ensenyament", fet fonamentalment per professors, va reemplaçar progressivament el paper protagonista de la protesta estudiantil i aquesta no va tornar a aixecar el cap fins després d'aprovada la Constitució. Si el període de lluites contra la dictadura es tancà amb un sistema de partits i sindicats legals i enfortits, en l'àmbit de la universitat es va tancar sense que cap organització recollís l'herència del mític Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona.

Aquesta manca d'organització estudiantil i la por de la UCD -primer- i del PSOE -després- de reproduir imatges de violència policial que estaven vives en la retina de tota la societat, s'entrelligaren per desplaçar la policia de la universitat -almenys la seva presència més ominosa- durant les

protestes contra la fracassada *Ley de Autonomia Universitaria* i contra l'aprovada *Ley de Reforma Universitaria*. Si es va produir algun enfrontament entre policies i universitaris, aquest va ser sempre fora dels campus. Però després de 1986, la por es va anar perdent...

La policia 'democràtica'

Legítim el sistema de monarquia constitucional democràtica -que ningú s'empenyi, que ja ens entenem!- i cofeies les autoritats amb la seva reiterada legitimació electoral -PSOE a Espanya, CiU a Catalunya-, els temps de la timidesa policial passaren a la reserva. Ja el febrer de 1987, els primers Mossos d'Esquadra en pràctiques van desallotjar els estudiants que feia una setmana que tenien ocupat el rectorat de la UAB. Durant els dies següents, una UAB clausurada tindria els accessos vigilats per una desconcertada Guàrdia Civil -la manca de costum acumulada- i celebraria el seu claustre a l'auditori del Col·legi d'Advocats. El claustre va ser assaltat -sense gran resistència dels claustrals, tot s'ha de dir- i la policia no va intervenir. Aquell 1987, amb vagues de secundària i moltes càrregues a la plaça Sant Jaume, les autoritats acadèmiques no van gosar anar més lluny i, la veritat, és que el costum del diàleg tampoc no s'havia perdut del tot: el conflicte de la UAB es tancà amb un paquet d'acords negociat. Tanmateix, el precedent estava fixat: davant de mobilitzacions estudiantils *violentes*, la policia *democràtica* -ara sí que cal cursiva- estava legitimada per intervenir si era sol·licitada. I *Déu n'hi do* si la van sol·licitar, entre uns i altres, els anys següents!

Poc a poc, tota mena de polítiques es van acostumar a dispositius de seguretat cada vegada més espectaculars -por a ETA? por als estudiants? o, simplement, poca vergonya?- i, amb ells, ens hi vam anar acostumant tots i totes, de més bon o mal grat. Naturalment, la presència *preventiva* d'unitats antidisturbis va ser el marc perfecte per una nova fase d'enfrontaments entre estudiants i policies. Així, durant la visita del rei a la UAB el 1992, com durant la d'Aznar de 1999, no calia que els cridés cap rector, venien tots sols per *seguretat*. I puc donar fer que *asseguraven*: asseguraven que qualsevol protesta acabés a pinyes... Sortosament, els estudiants no van fer res més que protestes distants aquell estiu de 1992 en què diversos milers de policies nacionals es van instal·lar a la futura Vila Universitària de la UAB per protegir l'Olimpiada de Barcelona. Ni tan sols quan es va decretar que el curs acabaria unes setmanes abans per facilitar la labor dels estudiants que fossin voluntaris olímpics (¿i?) o quan grups nodriscs d'homes amb bigoti baixaven a l'estació de Bellaterra carregats amb bosses de l'*Alcampo* i vestits com si anessin al càmping.

La normalització policial

Entrats al segle XXI i amb policia autònoma desplegada, el procés s'ha anat consumant. La intervenció de la policia contra els estudiants ja forma part del paisatge, fins i tot dins dels edificis universitaris. Tothom lamenta els excessos, però són molts els qui tendeixen a pensar que -un cop llimats- tampoc no està malament que actuï. Si hi sumem que hi ha manifestants que, per inconsciència o per voler *demostrar* que la policia és el que és -innecessària, diria jo...-, semblen trobar-se a gust quan es produeix una càrrega, el nou episodi està servit.

El nou episodi no serà el de la deslegitimació dels Mossos -com sembla que alguns pensen-, sinó el de la normalització del seu ús, vista la tendència de les tres darreres dècades. Les promocions d'estudiants passen i no consoliden organitzacions -amb tots els meus respectes pel SEPC, pel Sd'E i per qui vulgueu- mentre que les de Mossos i dirigents polítics i acadèmics resulten força més duradores. En els xocs *nose to nose* -encara que siguin responsabilitat de la Conselleria d'Interior, del rector de la UB o del de Vallfogona- la victòria és indefectiblement per als uniformats i resulta improbable una escalada de les tensions que porti a una situació com la del tardofranquisme i la transició, amb una deslegitimació social de la policia, malgrat les protestes puntuals pels excessos. Tenint en compte que ens trobem en temps de crisi i que els fronts oberts seran molts, les garrotades probablement es traslladaran a les protestes sindicals i les estudiantils (amb i sense Bolonya) seran anecdòtiques per comparació.

1992, UAB: grups d'homes amb bigoti vestits com si anessin al càmping

Bé està que es demanin responsabilitats per tanta càrrega, però també seria útil -des del meu punt de vista, que no cal compartir- començar a pensar en altres estratègies si es vol tenir repercussió social i capacitat de maniobra en el disseny de la universitat futura. Si no, càrrega més o menys, la universitat es reformarà sense ulls d'estudiants: uns perquè no estaran mirant i altres perquè, de mani en mani i d'ocupació en ocupació, potser acabaran sense. Ja sé que l'èpica dicta que cal llançar consignes inflamades de lluita, però -de debò- per aconseguir la cabellera del general Custer -és una manera de dir-ho- el moviment estudiantil vol córrer el risc de caure en la irrellevància?

Els 'grisos' a la UB l'any 1968, desallotjament del rectorat de la UAB l'any 1994 i càrrega a la UAB durant l'època Aznar l'any 1999.

MADRID, PARÍS, ROMA, ATENES... · LES MOBILITZACIONS S'ESCAMPEN COM UN TACA D'OLI I ELS ESTATS NO SABEN ESCOLTAR-LES

Europa trontolla: crònica del l'any negre estudiantil

Laia Gordi
redaccio@setmanaridirecta.info

Madrid, París, Roma, Atenes o Tessalònica comparteixen capitalitat amb Barcelona pel que fa a càrregues policials i repressió brutal contra el moviment estudiantil. La lluita contra el procés de Bolonya és una constant més o menys ocultada, gairebé com un vell fantasma. A Itàlia parlen de l'onada. Són okupacions de facultats, assemblees extraordinàries, manifestacions de milers de joves, marxes històriques, avalots i enfrontaments duríssims amb la policia. Pocs dies abans i el mateix 18 de març, es van repetir unes imatges que vénen de lluny: uniformats contra joves arreu del continent.

Madrid, 12 de març

Fins a 15.000 persones es van manifestar pacíficament pel centre de la ciutat. El 12 de març, les universitats públiques de Madrid -Complutense, Autònoma i Carlos III- es van despertar amb piquets a les portes i *passa classes* informatius. Una setmana abans que a Barcelona, els principals sindicats d'estudiants i assemblees de facultats van organitzar una jornada de vaga i protesta. A la Universitat Complutense, al campus de Somosaguas, a primeríssima hora del matí, els piquets van bloquejar les entrades de vehicles amb tanques i material d'obra. Llargs cues de cotxes i autobusos urbans van crear un caos circulatori a tota l'àrea, fins al punt que alguns busos van fer mitja volta amb els passatgers a dins. A dos quarts de deu del matí, van arribar el servei de seguretat del campus i la policia nacional, però una hora després encara hi havia piquets actius. A les dotze del migdia, la manifestació va arrencar de la gorieta d'Atocha. El lema de la capçalera era clar: *Ni LOU ni Bolonya; per una universitat no mercantilitzada. Debat públic real.* La marxa -festiva i multitudinària segons els testimonis- havia d'acabar davant del Ministeri d'Educació, on es va llegir el

**Estat Francès,
100.000 persones
es van manifesten:
la universitat està
"de rebaixes"**

manifest. Però el cordó d'antidisturbis, que pràcticament no deixava marxar ni la gent que ho volia, va empenyer els manifestants, que van tallar la Gran Via de Madrid en sentit plaça Espanya. Arribats a aquest punt, la tensió amb la policia va créixer. El cordó d'agents va començar a córrer i envestir la gent i la va dur cap a les voreres. No van arribar a carregar i, segons els organitzadors, només hi van haver alguns cops aïllats. Però la policia va procedir a identificar

Manifestació estudiantil contra el pla Bolonya a Roma

persones, amb el pretext que "s'havien sobrepassat els límits autoritzats" i la manifestació va acabar al voltant de les quatre de la tarda amb tres detencions.

París, 17 de març

Montmartre: milers d'estudiants es van enfrontar a la policia la nit del 17 de març, un dia abans que es produïssin les càrregues de Barcelona. Amb motiu de la celebració de la *nit de les universitats*, organitzada en el marc de les mobilitzacions estudiantils i de personal investigador contra les lleis de reforma de l'ensenyament superior del govern -en la línia del pla Bolonya-, els avalots es van repetir al cor de París. Les agències parlen d'actes vandàlics, aparadors de botigues trencats, supermercats i bancs rebentats i llançament d'ampolles contra la policia. D'altres fonts, però, assenyalen que els agents van carregar fort contra alguns milers d'estudiants. Els mateixos que s'havien reunit a la tarda a la universitat París VII, al districte XIII, a l'est de la ciutat, prop de la Biblioteca Nacional François Mitterrand.

Es tracta de l'anomenada *lleï Valérie* -de Valérie Pécresse, ministra d'Ensenyament i Investigació-, que està aixecant molta polseguera a les universitats franceses i, per extensió, a la societat. La llei, que es vol aplicar el més aviat possible, contempla que en un termini de cinc anys les universitats puguin sol·licitar autonomia tant en el pla pressupostari com respecte a la gestió

de personal. És a dir, llibertat per obrir la porta al capital privat que financï la investigació i autonomia absoluta del rector de cada universitat per decidir sobre la selecció i els horaris laborals del docents i investigadors.

El 2009 està esdevenint l'any de les mobilitzacions amb tota la seva cruïra a l'Estat francès. El 10 de febrer, professors i investigadors es van sumar a les manifestacions convocades arreu del territori en contra de les reformes de Pécresse. Els carrers de París, Lió, Grenoble i Clermont-Ferrand es van omplir a vessar. Entre 43.000 i 100.000 persones es van manifestar per denunciar que la universitat està "de rebaixes" mentre la ministra assegurava que "revisaria" el projecte de llei. Recentment, s'ha hagut de nomenar una mediatadora entre Valérie Pécresse i els docents per poder redactar un nou text legislatiu.

Roma, 18 de març, mentre a Barcelona reparteixen cops...

A Roma, el mateix 18 de març, els universitaris es van concentrar a l'interior de la universitat de la Sapienza. Es van interrompre algunes classes i, amb els megàfons com a única arma, els estudiants van fer un intent de sortir del campus en manifestació pels carrers veïns. Els esperava un cordó de policia local i *Carabinieri* vestits d'antidisturbis que no van esperar a carregar i els van empenyer de nou cap a l'interior de la ciutat universitària. L'argument? Similar al de Madrid: "Segons el que està

previst al protocol de restricció de recorreguts de manifestacions a Roma". Els estudiants van respondre amb el llançament de sabates, entre d'altres objectes. "Els d'iem per tirar-los davant del Ministeri d'Economia, com van fer a França", van explicar. Al segon intent de forçar el bloqueig i després de convocar una assemblea, els agents de la *Guardia di Finanza* -una policia fiscal- van tornar a carregar. Van pegar desenes de persones, però sembla difícil fer un balanç real perquè, com diuen els estudiants, "hi ha gent amb cops a cada racó de la universitat".

Aquest 23 de març, el ministre d'Administracions Públiques i Innovació -que també inclou educació-, Renato Brunetta, ha titllat els estudiants de "guerrillers que seran tractats com a tals". És més, ha matisat que no arriben ni a la dignitat dels guerrillers, ja que només són "joves a la recerca d'emocions fortes", "maricons cornuts".

A Itàlia, les mobilitzacions estudiantil i laboral s'han unit com feia vint anys que no passava. El 17 d'octubre de 2008, Roma va acollir una manifestació de prop de 500.000 persones durant una jornada de vaga general convocada pels sindicats independents de base. A partir d'aquí, la societat va començar a parlar de l'onada. Sota el lema *La vostra crisi no la pagarem*, amb l'objectiu d'aconseguir la retirada absoluta dels decrets 133 i 137 -que retallen els pressupostos d'educació a la meitat- i vinculant la precarització de l'en-

senyament públic també al procés de Bolonya, el 30 d'octubre un milió de persones de totes les edats d'arreu del país va sortir al carrer en una jornada indubtablement històrica. Les vagues a les escoles i universitats encara es van repetir el 7 d'octubre, el 14 de novembre i el 28 de novembre.

El 15 i 16 de novembre, un miler d'estudiants provinents de tot Itàlia es van trobar a Roma en una assemblea general per escriure *El manifest de l'Autoreforma*: una reforma que cancel·la el resultat de les polítiques de privatització imposades a la universitat i a la investigació pública de la UE durant els últims anys, l'anomenat procés de Bolonya, que ja està implantat a Itàlia.

Grècia, els fruits

Malgrat el silenci mediàtic, a les principals ciutats gregues continuen les activitats de les assemblees populars anarquistes organitzades per barris i més actives que mai. Les okupacions i la creació de centres socials i parcs autogestionats es multipliquen i fins i tot s'okupen estacions de metro per oferir un accés lliure al transport. Tot i que la re-volta grega dels mesos de novembre i desembre anava molt més enllà del *no a Bolonya*, s'emmarca en un context de descontentament general vers el sistema capitalista, privatitzador i mercantilista on sí que trobem la filosofia de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior i en el sentiment de rebuig que sacseja de fons el continent.

LUCA IOVINO

, així està el pati

BARCELONA · COL·LECTIUS DE SUPORT A L'ACTIVISTA CONVOQUEN UNA CONCENTRACIÓ EL DIJOUS 26 DE MARÇ DAVANT LA BORSA

Entitats socials i veïnals demanen la llibertat d'Enric Duran, reclus a Can Brians

DIRECTA

ALBERT GARCIA

Detenció d'Enric Duran a les portes de la UB, dimarts 17 i acció al pont de la B-23 contra l'empressonament d'activistes i en solidaritat amb Enric Duran, dilluns 23.

Neus Ráfols
redaccio@setmanaridirecta.info

Enric Duran no ha evitat mai cap citació judicial, per tant, no ha existit risc de fuga. Conclusió: no es pot argumentar jurídicament una presó preventiva sense fiança com la que va decretar el jutjat número 10 a l'activista la setmana passada. Amb aquests arguments, l'advocat defensor del detingut, Àlex Solà, ha interposat un recurs amb la finalitat que Duran recuperi la llibertat. Aquesta setmana s'espera la resposta judicial al recurs, que ha tingut el recolzament d'entitats veïnals com la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB) i d'organitzacions socials com l'Observatori dels Drets Econòmics, Socials i Culturals, entre d'altres entitats.

En cas que el recurs no prosperi, *Robin dels Bancs* -com se l'ha anomenat mediàticament- podria estar confinat fins un màxim de dos anys a la presó abans que se li faci el judici per un presumpte delicte d'estafa continuada: haver aconseguit 492.000 euros de 39 entitats bancàries mitjançant 68 crèdits i haver manifestat públicament, a

través de la publicació *Crisi: creus que els bancs et roben?*, que no pensava tornar-los i que els destinaria a campanyes i moviments socials per denunciar l'espoli de les entitats financeres i bancàries.

Concretament, el recurs argumenta "que la percepció que Duran estava fugat abans de la seva detenció -el 17 de març- és errònia i que això és conseqüència d'una investigació deficient fet per la policia autonòmica". Segons l'advocat, Duran mai va rebutjar una citació judicial -fet que jurídicament sí que podria haver desencadenat una ordre de cerca i captura. Segons Solà, els cossos policials ni tan sols van anar a cercar-lo a casa de la seva mare.

Fonts properes a Duran reforcen aquesta argumentació. "Quan l'Enric va marxar de l'Estat espanyol, el 9 de setembre, va fer un traspàs de poders a una altra persona -qui prefereix mantenir l'anonimat- perquè, en cas que hi hagués una obligació judicial, es pogués complir", detalla l'Anna de l'Infoespai, un projecte que van posar en marxa persones vinculades al moviment antiglobalització, juntament amb el detingut, per potenciar la comunica-

ció dels moviments socials i promoure iniciatives de crítica al sistema capitalista l'any 2003. "És més, (Duran) vol que hi hagi un judici perquè es faci ressò de la seva acció entre les persones que no estan vinculades als moviments socials", apunta.

No es pot argumentar jurídicament una presó preventiva sense fiança

La por del ressò mediàtic

La detenció de Duran, efectuada el dimarts 17 de març a la Universitat de Barcelona, respon a una ordre dictada aquell mateix dia i que va coincidir amb l'aparició pública de l'activista per presentar la campanya de la vaga de bancs. En aquell moment, el jutjat va autoritzar la policia a entrar al recinte universitari. Duran havia tornat a Catalunya el dia 31 d'octubre de l'any passat -tot i

que la majoria de la premsa havia publicat que es trobava a l'Amèrica Llatina-, al llarg d'aquests mesos i fins el 17 de març d'enguany, no havia rebut cap ordre judicial per interrogar-lo sobre les denúncies penals que havien interposat La Caixa, Bancaja, Caixa Sabadell i Bankpime al jutjat número 29 i que s'havia arxivat provisionalment.

Tant l'advocat com les persones que integren els moviments socials afins al detingut han interpretat que la seva presència pública i mediàtica a la universitat va ser la que va catalitzar el desplegament policial quan l'activista i les persones del col·lectiu Crisi estaven explicant la campanya per promoure un boicot social als bancs i presentant la seva segona publicació *Podem!*

Els dies després de la seva detenció, desenes de persones de diversos moviments socials es van concentrar davant la comissaria de Les Corts i als jutjats situats a l'Arc de Triomf per donar suport al detingut. Les pancartes presents a les concentracions, *Si els bancs et roben, roba els bancs*, evidencien l'afinitat ideològica amb Duran de moltes activistes, algunes de les quals han explicat que també volen

promoure una "vaga de bancs" a partir del 17 de setembre.

Els actes de suport al detingut continuaran aquesta setmana. Concretament, el col·lectiu Crisi, el Grup de Suport a l'Enric i altres entitats ha convocat una concentració el dia 26 davant la Borsa de Barcelona per protestar contra el seu empresonament i rebutjar el sistema financer.

Més de deu anys vinculat als moviments socials

Duran porta una llarga trajectòria de militància vinculada a diferents moviments socials que aposten per promoure vies alternatives al sistema capitalista. Va participar activament en campanyes com la consulta per l'abolició del deute extern (1999/2000), el Moviment de Resistència Global (2000/2002), les mobilitzacions contra el Banc Mundial (2001) i l'Europa del Capital (2002) i les accions de Temps de Re-voltes. També ha estat promotor de projectes comunicatius pensats per difondre la informació des de i pels moviments socials, com l'agència de notícies liberinfo.net i el butlletí de moviments.cat.

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamiloasetas
kamiloasetas@nodo50.org

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 3
Case Antic
Lleida

Peus bruts
Koldo Izagirre i Arntton Olariaga

Els viatges de l'Olga
Paul Maar i Eva Muggenthaler

El ratoninet Roquefort
Santiago Alba Rico i Xavi Sellés

Sant Jordi 2009

novetats

editorial virus
www.viruseditorial.net

El guillot lladre
Koldo Izagirre

TAKATUKA

PEUS BRUTS

, així està el pati

CATALUNYA · DEMANEN UN CANVI PROFUND DEL MODEL POLÍTIC I ECONÒMIC

170 entitats ecologistes es manifesten contra la política ambiental del govern

Oriol Matadepera

baixllobregat@setmanaridirecta.info

Prop de 5.000 persones, segons l'organització, van sortir al carrer per protestar contra la política ambiental de la Generalitat amb una gran varietat de samarretes i lemes. Aquesta diversitat mostrava la gran quantitat de conflictes ambientals que assetgen Catalunya. Més de 170 col·lectius es van adherir a la manifestació, que va acabar a la plaça Sant Jaume de Barcelona, on es va fer el lliurament simbòlic d'una postal que recollia els motius de la mobilització per part d'un grup d'infants i on els diferents representants de les lluites ecologistes van exposar les seves denúncies i demandes.

Les entitats critiquen la poca qualitat democràtica i la judicialització de les accions en defensa del territori

El 20 de març es va fer una roda de premsa on es van deixar clars els arguments de la convocatòria. El portaveu d'Ipenea, Joan Vázquez, va afirmar que qui primer desobeïx les lleis és el "desgovern" de la Generalitat, ja que Catalunya se situa al capdavant de la llista a l'hora de rebre sancions de la Unió Europea a causa d'agressions al medi ambient. Així, vuit anys després de la convocatòria

Manifestació en defensa del territori a Barcelona, el 22 de març.

Crítiques a la declaració de Collserola com a Parc Natural

La Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola (PCDC) troba insuficient la futura proposta de Parc Natural, ja que no garanteix la supervivència dels ecosistemes a mitjà termini. Creuen que l'extensió del Parc disminuirà perquè no es protegeix tota la superfície de l'actual Pla Especial de Protecció i Ordenació de la Serra de Collserola (PEPCo). La PCDC ha comunicat que aquesta declaració "arriba molt tard", quan la majoria d'ajuntaments ja han desenvolupat urbanísticament les seves reserves de sòl edificables. També diuen que la serra metropolitana

d'Ecologistes de Catalunya (EdC) sota el mateix lema, els conflictes s'han multiplicat. De la manifestació de

està "pràcticament aïllada i envoltada de grans vials i un urbanisme impermeable".

La conclusió de l'entitat ecologista és que "no té cap sentit declarar Collserola com a Parc Natural" si no es garanteix que no s'hi construirà cap més vial que travessi i fragmenti els ecosistemes de la serra com el Vial de Cornisa, el Túnel d'Horta o el Túnel Central. També s'ha de garantir la connectivitat de Collserola amb els espais naturals limítrofs com la serralada de Marina, Via Verda-Serra de Sant Llorenç del Munt o el parc agrari del Baix Llobregat.

l'any 2001, que va reunir 87 entitats, ara s'ha passat a més de 170 grups. Més enllà de cadascun dels conflic-

tes, les entitats critiquen la poca qualitat democràtica de la Generalitat i la judicialització de les accions en defensa del territori.

Després de la manifestació, el conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, va afirmar que ell sempre havia mostrat una actitud dialogant i que, a la marxa del diumenge passat, hi havia gent de la cultura del no. Una manera de tirar pilotes fora a la qual les entitats ecologistes ja s'han acostumat, com quan van haver de sentir dir -també per boca de Baltasar- que el veïnat de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) no s'havia de preocupar per l'aire contaminat de la cimentera d'aquell municipi, ja que "va cap a Molins i Sant Just", fent referència a la incineració de residus a la Sanson.

Punts calents

Més de 440 conflictes amenacen la destrucció del territori arreu de Catalunya i, des de la Federació d'Ecologistes de Catalunya (EdC), s'ha elaborat un mapa que reflecteix la seva existència arreu del territori. El mapa -que es pot trobar a la pàgina web d'EdC, www.ecologistes.cat/22M/mapa.html- situa els diferents plans urbanístics agressius amb el medi ambient per comarques i també la incineració de residus, les línies de molt alta tensió, els parcs eòlics, les tèrmiques, les nuclears, les infraestructures o els transvasaments. L'objectiu del mapa és oferir una visió de conjunt de la situació en què es troba el nostre país en relació al medi ambient i la salut de les persones. Per continuar discutint sobre les estratègies d'acció, s'ha convocat la 21a Trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans, que tindrà lloc a Lleida la propera tardor.

ESPLUGUES · ACCIONS DE REBUIG DAVANT L'EMPRESONAMENT DE L'ACTIVISTA EN DEFENSA DE COLLSEROLA

Ocupen l'ajuntament i es pengen a la B-23

Oriol Matadepera

baixllobregat@setmanaridirecta.info

El dimecres 18 de març, més d'un centenar de persones van ocupar l'ajuntament d'Esplugues per protestar davant l'amenaça d'empresonament que pesa sobre un veí del poble per una acció en defensa de Collserola. A la concentració informativa prèvia, es va explicar que el jutjat número 1 d'Esplugues sembla resistir-se a decretar l'ordre de cerca i captura que portaria a l'ingrés forçós d'aquesta persona a la presó, per no alimentar la mobilització. Aquesta ordre hauria d'haver arribat el 9 de març i, davant el silenci del govern local que no s'ha pronunciat ni a favor ni en contra, el grup va forçar la suspensió del ple municipal, que es va celebrar dos dies després. La policia local no va poder impedir l'entrada de la gent per la força i ja pre-

para una denúncia pels fets d'aquell dia.

Bicing 'insumbís'

La nit abans, gran part de la flota de bicicletes del Bicing de Barcelona circulava amb un gran adhesiu de la campanya d'insumbissió a les penes multa -l'impagament de les quals pot suposar l'ingrés a presó- que han engegat diferents col·lectius.

Penjades al pont de l'autopista

El dilluns 23 de març, des de les vuit del matí i fins a les onze, quatre persones van romandre penjades del pont de l'autopista B-23 a l'entrada d'Esplugues per protestar pel possible empresonament del veí d'Esplugues. La pancarta lluia el lema *Prou empresonaments* per exigir alhora la llibertat d'Enric Duran -l'insumbís als bancs, avui dia empresonat en règim preventiu a Can Brians-, la de Franki de Terrassa, la d'Amadeu Ca-

Concentració de suport a l'insumbís a les penes multa el 19 de març a Esplugues

sellas i tantes altres persones. L'acció va finalitzar quan tres dotacions dels Mossos d'Esquadra van despenjar les quatre persones, que han estat acusades de desordres públics, desobediència i un delictes contra la segure-

tat del trànsit. La Plataforma Popular contra el pla Caufec recorda que es manté l'alerta pel cas del veí d'Esplugues i que, en cas d'empresonament, es convoca una concentració a les 19:30h. a les portes de la Model.

BAGES · LABORAL

L'empresari de Cominal SA abandona les fàbriques i deixa material tòxic al seu interior

Directa Manresa

manresa@setmanaridirecta.info

Josep Lucea i Tortajada ha abandonat la seva empresa, Cominal SA, i ha deixat 70 persones en situació precària, a més d'un arsenal de material tòxic dins les fàbriques fruit de la seva activitat (tractament d'alumini amb electrolisi i lacat). L'empresari s'ha declarat insolvent i ha deixat les dues fàbriques de l'empresa -a Cabrianes i a Sallent (Bages)- a la sort de les persones treballadores. Aquestes es troben en una situació complexa, ja que fa quatre mesos que no cobren i, com que el tancament no s'ha oficialitzat -no han rebut la quitança ni tenen cap certificat d'empresa-, tampoc tenen dret a la prestació d'atur. Actualment s'espera que aquesta setmana podran rebre la indemnització de FOGASA, que els permetrà apuntar-se a l'atur i començar a cobrar -a partir del maig- uns 150 dies en concepte d'endarreriment

Fa quatre mesos que la plantilla no cobra perquè el tancament no s'ha oficialitzat

el mínim per acomiadament -vint dies per any amb un topall de dotze mensualitats. Els sindicats i el comitè d'empresa ja han expressat que l'abandó de la fàbrica respon a una tàctica de la família Lucea i que Cominal treballava a ple rendiment. Segons la CGT de Sallent: "Lucea ja fa temps que ha calculat el tancament de l'empresa, ja que diàriament ha anat buidant i deixant sense diners l'empresa en benefici personal". Segons Manolo Garcia, del comitè d'empresa: "L'empresari es declara insolvent mentre viu a la zona alta de Barcelona i els seus fills s'han comprat dos pisos".

Combinat tòxic sota la responsabilitat de Lucea

Josep Lucea ha estat denunciat dues vegades per la plantilla de l'empresa: a la Seguretat Social per impagament i al Departament de Medi Ambient per abandonament de productes tòxics. Àcid sulfúric, àcid clorhídric, sosa càustica, sulfat de permanganat (explosiu), micromat sòdic, àcid nítric, crom, níquel i cobalt (cancerígen), sulfat d'estany... En total, més de 100.000 litres de productes tòxics que estan abandonats a les fàbriques. Segons el comitè, l'empresari no es vol fer responsable d'aquests productes perquè declara que no té diners per fer efectiva la seva retirada i el reciclatge posterior. En aquest sentit, Garcia afirma: "Ara les mobilitzacions s'han d'estendre a nivell de Sallent, ja que no és un problema de la plantilla, sinó que afecta tota la població".

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ISTANBUL • EL CINQUÈ FÒRUM MUNDIAL DE L'AIGUA RESPON A LES NECESSITATS DE LES GRANS 'TRANSFORMACIONALS' DEL SECTOR

El Fòrum Alternatiu de l'Aigua reclama que sigui reconeguda com un dret humà

Grup d'aigua d'Enginyeria Sense Fronteres Turquia

El tema de l'aigua forma part de les agendes del desenvolupament dels anys 80 i, tot i així, avui dia, més de 1.100 milions de persones d'arreu del món no tenen accés a l'aigua potable, fet que causa el 80% de les malalties en aquests indrets. A més, la manca d'accés a l'aigua potable i al sanejament influeix decisivament en altres processos directament relacionats amb el desenvolupament de les persones i les comunitats. Una de les principals raons de la manca d'accés universal a l'aigua potable és la falta de voluntat política, tal com reconeixia el segon informe sobre el desenvolupament dels recursos hídrics al món (2006) de les Nacions Unides.

Davant d'aquesta situació i en contraposició a la consideració de l'aigua com un bé econòmic, fa anys que nombrosos moviments socials reivindiquen l'accés universal a l'aigua com un dret humà. Acaba de cloure el cinquè Fòrum Mundial de l'Aigua -celebrat a Istanbul del 16 al 22 de març- i, paral·lelament, també s'hi han trobat organitzacions i activistes de més de 70 països diferents que treballen per l'accés públic i universal a l'aigua potable.

Què és el Fòrum Mundial de l'Aigua (FMA)?

El FMA és un suposat espai de trobada internacional que se celebra cada tres anys des de 1997 (Marrakech) destinat a debatre les polítiques relacionades amb l'aigua i a trobar solucions als problemes d'aigua del món. És organitzat pel Consell Mundial de l'Aigua, un organisme que manté vincles estrets amb el Banc Mundial i on trobem integrats els representants de les principals multi-

Una de les principals raons de la manca d'accés universal a l'aigua potable és la falta de voluntat política

nacionals del sector. No és d'estranyar, doncs, que les polítiques que s'han proposat a cada edició del FMA siguin les que convenen al sector de les grans corporacions transnacionals de l'aigua. Davant l'accés universal a l'aigua, aquestes empreses assumeixen que el negoci és prioritari i mantenen aquest bé preuat dins la lògica del mercat i fora de la lògica dels drets humans. D'aquesta manera, fomenten l'obertura del

Exemple d'ús superflu de l'aigua davant la Mesquita blava a Istanbul

recurs i els serveis de l'aigua al mercat. Així les coses, el FMA acostuma a xocar de ple amb els moviments socials organitzats i els governs d'alguns països, que consideren que el FMA és un espai il·legítim i antidemocràtic de presa de decisions. L'última edició (Mèxic, 2006) va concloure amb una declaració complementària a la del Fòrum -subscrita per Veneçuela, Cuba, Bolívia i l'Uruguai- i una altra de la societat civil (més de 300 organitzacions de més de 40 països d'arreu del món) que emfatitzaven la gestió pública d'aquest recurs amb control i participació social, la urgència d'enfortir les col·laboracions de parteners públic-públic i la necessitat que els fòrums mundials com aquest siguin convocats pels governs i les Nacions Unides i no pas pel Consell Mundial de l'Aigua.

Fòrum Mundial a Istanbul

L'edició actual del FMA ha estat convocada novament d'una manera polèmica. Turquia, el país que acull el Fòrum, està desenvolupant un intens programa privatitzador i, per tant, resulta un mercat molt llaminer per les multinacionals del sector, que han aprofitat l'espai per fer els seus negocis.

Però no estaven sols. Els moviments socials reunits a Belém do Pará (Brasil) durant el darrer Fòrum Social Mundial (gener de 2009) van convocar una manifestació global a Istanbul, del 14 al 22 de març, per expressar la seva ferma oposició al FMA de les transna-

cionals i el seu suport al Fòrum Alternatiu de l'Aigua (FAA). El FAA té com a objectiu principal reclamar la necessitat de gestionar l'aigua d'una altra manera, que sigui reconeguda com un dret fora de la lògica del mercat -fora dels tractats de lliure comerç- i que el FMA sigui organitzat per les Nacions Unides. Al FAA, hi han participat persones de més de 70 països diferents que consideren que l'aigua és un dret humà fonamental que cal gestionar amb un enfocament públic i amb participació i control social. També defenen que l'aigua no pot ser sotmesa a les lleis del mercat. No és una mercaderia i, per tant, no pot ser objecte de lucre.

Què ha passat a Istanbul?

El FMA ha conclòs amb uns avenços rellevants, però sense el reconeixement total de l'aigua com un dret humà. Després d'una setmana de debats i d'una reunió ministerial, la Declaració Ministerial del cinquè FMA continua referint-se a aquest recurs natural com "una necessitat bàsica", sense escoltar les peticions de la societat civil ni de les delegacions llatinoamericanes que recolzen el discurs.

La Declaració Ministerial oficial del Fòrum inclou una llista de 22 compromisos referents a la protecció del medi ambient i a l'eficiència en l'ús de l'aigua -especialment en l'agricultura i la cooperació-, però no reconeix l'aigua com un dret humà. També promet més inversions en in-

fraestructures amb l'objectiu d'optimitzar els sistemes d'irrigació (que actualment consumeixen un 70% de l'aigua del planeta) i més inversions per la construcció de plantes de desalinització i tractament d'aigües residuals. De nou, els ministres senyalen que fa falta més tecnologia per millorar la distribució d'aigua i la sanitat i, per tant, es comprometen a reforçar la investigació, el desenvolupament i la innovació. Continuen entenent la crisi de l'aigua com una problemàtica infraestructural i d'inversió, però la crisi de l'aigua és una qüestió de voluntat política. Cal que el Consell Mundial de l'Aigua deixi d'aixecar cortines de fum, cal anar a l'arrel del problema i fer que els governs prioritzin l'accés universal a l'aigua i treballin per les necessitats

de la població i no al servei del interès de les corporacions privades.

A més, es plantegen el repte de millorar les legislacions, evitar la corrupció i elevar la transparència en relació a les polítiques de l'aigua, considerant la participació del sector privat, amb tot el que això comporta.

Fruit de la pressió exercida per la societat civil i, sobretot, gràcies al paper clau de les delegacions llatinoamericanes implicades, es va impulsar un annex a la declaració oficial que reconeix el dret humà a l'aigua i que ha estat signat per més de vint països, entre ells l'Estat espanyol.

Però la Declaració Ministerial no té caràcter vinculant, fet que ha generat crítiques per part del president de l'Assemblea General de l'ONU, Miguel d'Escoto Brockmann.

Per què no funciona la privatització?

Als operadors privats amb ànim de lucre no han demostrat ser més eficients que els operadors públics, més aviat el contrari. Entre altres motius, destaca el fet que el sector privat marqui tarifes més elevades, no inverteix i -si ho fa- sigui molt per sota de les previsions establertes pels seus promotors. A més, no estén la xarxa cap a zones poc rendibles econòmicament (zones rurals o empobrides). Cal recordar que els sistemes d'ai-

gua són monopolis naturals, on la privatització sense competència ha demostrat que el mercat no funciona i ha provocat molts casos de corrupció en l'adjudicació de contractes a empreses privades. En definitiva, la privatització de l'aigua ha fracassat i ha fomentat la marginació de les zones més empobrides. El mateix BM ha reconegut que s'ha retrocedit quinze anys en relació a l'accés a l'aigua i al sanejament.

SUD-ÀFRICA · LLUITES PEL DRET DE L'AIGUA

Si no pagues, no beus

Guillem Sánchez
Johannesburg

HELENA OLICINA

Phiris és un més dels milers de barris de barraques i cases autoconstruïdes que hi ha disseminats per tota la geografia sud-africana. Situat dins el mític Soweto, és una de les seves zones més pobres, amb uns índexs alts d'atur i de malalties com la tuberculosi o la SIDA. Poca gent, a banda dels seus residents, s'hi deixa caure alguna vegada.

Recentment, però, aquest racó oblidat ha centrat l'atenció nacional perquè vuit dels seus habitants s'han enfrontat judicialment a l'empresa municipal d'aigües de Johannesburg per forçar-la a reconèixer l'accés a l'aigua corrent com un dret bàsic. I el que encara és més important: han aconseguit una primera victòria.

Un pla polèmic

La història es remunta a l'any 2003, quan l'Ajuntament de Johannesburg va presentar el projecte Gcin'amanzi (aigua potable en zulu), mitjançant el qual pretenia "millorar i modernitzar la xarxa de distribució d'aigua de boca", "reduir les pèrdues" i "garantir el proveïment a tota la ciutat" davant un previsible col·lapse d'aquest recurs precís, calculat per al 2014. El mateix estudi assenyalava que el 60% de les pèrdues de la xarxa es produïen a Soweto i es va decidir començar a implementar-lo en aquesta zona. Curiosament, però, en cap moment s'entrava a definir els usos prioritaris de l'aigua en una ciutat on és habitual que les classes mitjanes i altres visquin a cases que tenen piscina i jardí.

Els residents dels barris rics tenen un crèdit en aigua que es nega als habitants dels barris pobres

A més, el pla incloïa un altre element que va resultar ser extremadament polèmic i que va comportar una autèntica revolta als barris afectats: els comptadors de prepagament. El funcionament d'aquest sistema és extraordinàriament senzill. La companyia d'aigües proveeix cada llar de 6.000 litres mensuals d'aigua gratuïtament.

Manifestació a Soweto per defensar l'accés gratuït a l'aigua corrent com un dret bàsic

tament. Quan s'acaben aquests litres, el subministrament es talla automàticament i, si es vol tornar a tenir aigua, abans s'ha d'abonar la quantitat de líquid que es calcula que es gastarà fins acabar el mes. Segons les estadístiques públiques, la mitjana d'habitants per llar a Soweto és de vuit persones, cosa que implica que l'aigua gratuïta representa al voltant de 25 litres per persona i dia, mentre l'Organització Mundial de la Salut en recomana un ús mínim sanitari de 100 litres.

Els primers d'aquests comptadors es van començar a instal·lar el 2003 a Phiris i Orange Farm, dos barris amb un índex alt d'impagaments i en els quals l'empresa havia d'estar batallant constantment per cobrar factures endarrerides.

La resposta del veïnat afectat no es va fer esperar i diversos col·lectius de base van constituir la Coalició contra la Privatització de l'Aigua. Aquesta entitat coordina la lluita contra els comptadors prepagament organitzant manifestacions per impedir que n'instal·lin més i fent reconeixements il·legals de forma pública als veïns a qui han tallat l'aigua.

Però per entendre la legitimitat d'aquestes accions tan radicals s'ha d'explicar en quin context es desenvolupen. Durant la batalla contra l'apartheid, una de les formes de lluita massiva que es van utilitzar va ser el boicot econòmic a l'Estat racista a través de la negació, entre altres coses, de pagar les factures de llum i aigua o els lloguers. Aquesta campanya, que va ser seguida massivament als barris de Soweto, no només pretenia desgastar econòmicament l'Estat sud-africà, també protestava per la desigualtat d'uns pressupostos que sols invertien en infraestructures públiques per als barris blancs. Per aconseguir mobilitzar les seves bases, l'ANC -ara al poder- va prometre que la fi de l'apartheid implicaria l'accés universal a l'habitatge digne i a serveis bàsics com l'aigua o l'electricitat. Aquesta lògica es pot resumir en les paraules pronunciades per una veïna de Phiri durant una assemblea: "L'aigua és un bé de Déu i no penso pagar per ella". El mateix Desmond Tutu -ar-

quebisbe anglicà i Premi Nobel de la Pau- va declarar a mitjans 90: "La llibertat s'ha de traduir en estar ben abastats d'aigua potable i en disposar de llum només prement un interruptor" ja que, sense aquesta qualitat de vida mínima, "el dret de vot és inútil". Avui dia, les bases de l'ANC són les que aconsegueixen pels seus propis mitjans les promeses incompletes dels seus dirigents.

Victòria judicial

A més de la campanya de desobediència, vuit veïns de Phiris, amb el suport de la Coalició, van interposar una demanda legal contra els comptadors. Després d'una llarga batalla legal, el 30 d'abril de 2008, el jutge de l'Alta Cort de Johannesburg Moroa Tsoka va declarar que els comptadors eren inconstitucionals. En una sentència extremadament dura, entenia que la seva instal·lació era contradictòria amb el principi d'igualtat de les persones, ja que els residents dels barris més rics tenien dret a un crèdit en aigua que es negava als habitants dels barris po-

bres. "Sóc incapaç d'entendre perquè aquesta mesura de control del crèdit és aplicable només a àrees històricament pobres i negres i no a les blanques i riques. Els mal pagadors no es poden descriure en termes de color o geografia", va escriure a la resolució.

Tsoka, a més, obligava l'Ajuntament a doblar l'aigua gratuïta fins als 50 litres diaris, ja que considerava que la primera xifra era insuficient per una població que descriu com a "pobre, amb manca d'educació, gran, malalta, fuetjada pel VIH i dependent de pensions i subsidis estatals". A més, "restringir l'ús d'aigua potable és denegar el dret a la salut i a una vida digna".

Tot i que la sentència és un precedent important en el reconeixement de l'accés a l'aigua com un dret humà i aporta unes argumentacions que poden ser utilitzades a altres indrets del planeta on s'enfronten a problemes similars, encara no és ferma. L'Ajuntament la va recórrer el desembre passat i entre el 22 i el 24 de febrer es va celebrar la vista al Tribunal Suprem de Sud-àfrica. El cas està "vist per sentència".

> Un context de polítiques neoliberals

A finals dels anys 90, Sud-àfrica va iniciar una ràpida inserció a la lògica internacional neoliberal a través de liquidacions de drets socials i un programa profund de privatitzacions. No va ser casualitat, doncs, que el projecte Gcin'amanzi coincidís amb l'externalització dels serveis de l'empresa municipal d'aigües i la concessió de la gestió a una filial de la

multinacional francesa de serveis urbans Suez, una de les empreses del sector més grans del món i involucrada en altres casos de privatitzacions polèmiques com la de El Alto, a Bolívia. Així, pels activistes de la Coalició contra la Privatització de l'Aigua, els comptadors de prepagament eren una concessió a les pressions de l'empresa, que d'aquesta manera pretenia

estabrir-se les persecucions dels impagaments i assegurar-se que cobrava el servei fins i tot abans de fer-lo efectiu. Per Trevor Ngwane, dirigent veïnal de Soweto: "El comptador de prepagament simbolitza perfectament la lògica neoliberal de mercantilitzar els béns bàsics públics i de desenvolupar noves formes de control social".

> Una lluita continental

Paral·lelament a la resistència local, el moviment contra la privatització de l'aigua de Sud-àfrica ha buscat coordinar les seves lluites amb altres experiències similars arreu del continent. El 2007, en el marc de l'edició del Fòrum Social Mundial de Nairobi, es va presentar la Xarxa Africana de l'Aigua -que compta amb pre-

sència d'activistes de països com Ghana, Kenya o Mali- amb la intenció d'aconseguir el reconeixement de l'accés a l'aigua com un dret humà inalienable en un continent on encara hi ha milions de persones que han de caminar molts quilòmetres per aconseguir omplir una garrafa.

, expressions

Els altres periodistes de 1939

El Grup de Periodistes Ramon Barnils homenatja els professionals de la informació represaliats pel règim franquista

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Durant els anys trenta, les pàgines de la premsa catalana bullien amb una activitat frenètica. El periodisme català de l'època, amb plomes com les d'Eugeni Xammar, Just Cabot o Irene Polo, va assolir el nivell de les grans cultures europees. La Guerra Civil, la repressió i el posterior exili van tallar en sec amb la brillant producció periodística del país: l'any 1939, el 80% dels professionals de la premsa catalana emprenen el camí de l'exili. Entre el 20% restant, trobem periodistes com Carles Sentís, que s'acomoden al nou règim i en lloen les virtuts.

Precisament, l'homenatge de què va ser objecte Carles Sentís el 29 de gener passat ha remogut les aigües aparentment tranquil·les del periodisme català. Gran part de la profes-

“Molts van haver de marxar a l'exili i d'altres van patir l'exili interior”

sió no ha vist amb bons ulls la concessió a Sentís de la medalla al mèrit al Treball per part del Govern espanyol, amb el Col·legi de Periodistes d'escenari i el seu degà, Josep

Carles Rius, fent d'amfitrió i elogiant la figura del vell periodista i espia de Franco. Qui ha alçat la veu de forma més alta i clara ha estat el Grup de Periodistes Ramon Barnils, que ha promogut una campanya d'adhesions perquè el Col·legi retirés el suport a l'acte en què Sentís va ser condecorat. El manifest ha rebut el suport de més de seixanta col·legiats, entre els quals sis vocals de la Junta del Col·legi, que consideren que Sentís “va ser un periodista que va treballar llargament pel règim franquista i mai se n'ha penedit públicament”.

Homenatge i reivindicació
El contrapunt a aquest homenatge és l'acte convocat sota el títol *Els altres*

periodistes de 1939, organitzat pel Grup de Periodistes Ramon Barnils el dimecres 25 de març a la mateixa sala d'actes del Col·legi on, dos mesos abans, havia estat condecorat Sentís. Oriol Cortacans, president del Grup Barnils i vocal de la junta del Col·legi, el presenta com “un acte per homenatjar i reivindicar els periodistes del nostre país que el 1939 no van voler col·laborar amb el franquisme”. “L'opció de no donar suport al règim de Franco va comportar que alguns periodistes fossin afusellats, que molts haguessin de marxar a l'exili i que d'altres patissin l'exili interior”, reflexiona Cortacans.

Cortacans no vol que l'acte d'homenatge s'entengui com “un

acte contra Carles Sentís”. “Volem visualitzar que la professió pot tenir altres referents. I, durant els últims trenta anys, no ho ha fet”, comenta. “

El Col·legi de Periodistes hauria d'haver treballat per resituar tots aquests periodistes

Encara no s'ha analitzat prou el que va suposar el franquisme d'atac frontal a la matèria gris del país. Molts d'aquests professionals van deixar d'escriure perquè van haver de fugir a l'exili, perquè se'ls va aplicar la censura o, simplement, perquè els van assassinar”. En aquest sentit, és especialment rellevant el cas del periodista, historiador i escriptor gironí Carles Rahola: el 15 de març va fer setanta anys del seu afusellament a mans de les tropes franquistes.

Periodisme de primera fila
A l'acte organitzat pel Grup Barnils, hi intervingran l'historiador Josep Fontana, el director de Vilaweb

Les depuracions del franquisme

A *Periodistes uniformats. Diaris barcelonins dels anys 40; la represa i la repressió* (Col·legi de Periodistes de Catalunya/Diputació de Barcelona, 1996), Jaume Fabre explica els mecanismes repressius del franquisme sobre els periodistes que no van ser afusellats ni havien pres el camí de l'exili i s'havien quedat al país. Segons explica Fabre, la Llei de Premsa de 1938 obligava els periodistes a

tenir un carnet acreditatiu -atorgat pel Servicio Nacional de Prensa- per exercir la professió. Per aconseguir-lo, calia estar inscrit al Registro Oficial, en una llista que es publicava al Boletín Oficial del Estado, com si fossin funcionaris.

Entre el maig i l'octubre de 1939 es van fer els tràmits per la inscripció, prèvia depuració dels qui la demanessin. Per fer aquesta depuració es tenia en compte el

diari i la feina que hi feien els periodistes durant la rebel·lió militar del 18 de juliol de 1936, els partits polítics, sindicats o cèl·lules maçoniques a les quals haguessin estat afiliats i si, després del 18 de juliol, es van adherir “*al Gobierno Marxista, a alguno de los autónomos que de él dependían o a las autoridades rojas*” o havien prestat “*alguna colaboración o servicio al Movimiento Nacional*”.

Segons Fabre, haver estat llerrouxista (pel seu abrandat anticatalanisme) era un bon criteri per aconseguir el carnet, així com haver treballat a *El Correo Catalán* (diari carlí, aleshores) o haver-se passat a la zona feixista durant la guerra i haver entrat a Catalunya amb les tropes d'ocupació.

Josep Maria Lladó

(Barcelona, 1910 - 1996)

Llicenciat en dret per la Universitat de Barcelona, va col·laborar a *La Publicitat*, *L'Opinió* i *Última Hora* i va dirigir *La Humanitat*. També va ser secretari de l'Associació de Periodistes de Barcelona. Durant la Guerra Civil, va ser oficial de la columna Macià-Companys i, després de la victòria feixista, va ser internat nou mesos al camp de concentració d'Argelers. Exiliat a l'Estat francès, va publicar la revista *Per Catalunya* a Niça i va col·laborar amb *Le Monde* i *Le Nouvel Observateur*, a més de participar en la resistència contra l'ocupació nazi. Va tornar a Catalunya el 1950, però el règim li va denegar el carnet de periodista. A partir de 1964, va tornar a exercir la professió a *Tele-Expres* i *Tele/Estel*. Més tard va treballar a *El Noticiero Universal*, *El Correo Catalán* i *l'Avui*.

Avel·lí Artís Gener ‘Tísner’

(Barcelona, 1912 - 2000)

Al llarg de la seva vida va fer d'escenògraf, periodista, ninotaire, publicista, corrector i escriptor. Va col·laborar a *L'Opinió*, *La Publicitat*, *Papitu*, *L'Esquella de la Torratxa*, *El Be Negre*, *l'Avui*, *La Rambla* o *Tele-Expres*, entre d'altres. Durant la Guerra Civil es va allistar com a voluntari a l'exèrcit republicà. Un cop acabada, es va exiliar a Mèxic. *556 Brigada Mixta* és la seva primera novel·la, escrita a l'exili i centrada en la guerra. *Tísner* va tornar a Catalunya l'any 1965 i va reprendre la seva activitat professional i política: va participar a l'Assemblea de Catalunya, va engregar la recuperació del Centre Català del PEN -del qual va esdevenir el primer secretari general- i va col·laborar en la creació de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), de la qual va ser president del 1990 al 1994.

Irene Polo

(Barcelona, 1909 - Buenos Aires, 1940)

Irene Polo va ser una de les primeres dones que va exercir de periodista a la ciutat de Barcelona a través de les seves cròniques i articles d'actualitat. No tenia estudis i de molt jove va haver de treballar per mantenir la mare i dues germanes petites. De formació autodidacta, l'any 1930 va signar el seu primer treball a la revista *Imatges*. També va treballar als diaris *La Humanitat*, *La Rambla*, *L'Opinió*, *L'Instant* i *Última Hora*. Com a cronista de cultura i societat, va entrevistar l'actor nord-americà Buster Keaton l'any 1930. També es va dedicar al periodisme polític i va denunciar les penúries dels miners anarquistes del Bages, tot i estar públicament enemistada amb la FAI. L'any 1936 va fitxar per la companyia teatral de Margarida Xirgu i va viatjar arreu del món. Començada la guerra, no va tornar a Catalunya. Es va treure la vida l'any 1942 a la ciutat de Buenos Aires.

Lliçons de periodisme

Humbert Roma
Periodista

Entre les moltes anècdotes que recull Julià Guillaumon a *El dia revolt. Literatura catalana de l'exili* (Empúries, 2008), al pròleg, en reporta dues que coincideixen amb allò que vaig viure. Parlen de dues persones amb qui vaig compartir redacció al diari *Tele/Express* de Barcelona al anys setanta del segle passat, Avel·lí Artís Gener *Tisner* i Josep Maria Lladó, i donen la mesura de com la derrota i l'exili van marcar els periodistes fidels al nostre país.

De *Tisner*, explica el que en deia Ramon Barnils, que feia un bitllet diari a *Tele/Express*. "Ramon Barnils havia explicat a Quim Monzó -diu- la tristesa que feia veure *Tisner* a la redacció de *Tele/Express*, on feia un paper obscur i subordinat, ell que havia estat un dels puntals de *La Rambla*, *L'Esquella de la Torratxa* i *El Be Negre*". I "*Tisner* n'havia tornat (de l'exili) sense un ral, havia malviscut en una pensió i havia acabat acceptant una feina al diari dels antics companys que havien fet el joc a Franco", entre els quals -al començament- hi havia Carles Sentís i Ignasi Agustí.

Guillaumon també parla de Lladó, de quan treballava al diari *Avui*: "Moltes tardes em trobava el periodista Josep Maria Lladó amb un gran cigar tancant l'article al bar La Llave, com si La Llave fos el bar de l'Ateneu. Jo, aleshores, el veia com un vellet entotsolat i anacrònic. Ara el veig a la redacció d'*Última Hora* i me'l trobo a Niça, el 1945, publicant *Per Catalunya* amb les cobertes de Fontserè, Clavé i Martí Bas".

A *Tisner* -que ja era un dels millors novel·listes catalans del segle XX-, jo el veig maquetant el *Tele/Express* amb criteris que

veïem antiquats i dibuixant acudits costumistes, d'estètica més aviat tronada, lluny del sarcasme polític que havia caracteritzat la seva joventut. Tinc un llibre rar d'ell -que no sé si ha estat reeditat-, sobre el qual vaig entrevistar-lo a començaments de 1976 per la revista *Gramma*, que jo dirigia a Santa Coloma de Gramenet: *La diàspora republicana* (Euros, desembre de 1975), en versió castellana (no he sabut trobar si mai se'n va publicar l'original català, ja que és una traducció). Rellegint-lo, entenc molt millor que amb les seves esplèndides memòries (*Viure i veure*, 4 volums, Pòrtic) el drama personal del seu exili entre milers de republicans dispersats pel món.

De Lladó, sempre en recordaré la darrera conversa, un dia que me'l vaig trobar pel carrer. "Humbert -em deia-, és que els joves d'avui no pregunten!". Gran lliçó: preguntar, fonament de la nostra feina. No ho ensenyen a les facultats, d'on se suposa que se surt ensenyat.

Vicent Partal i Quim Torra, editor de la jove editorial Acontravent, que s'ha especialitzat en la recuperació de les plomes oblidades dels anys trenta. Torra explica que "durant la República, a Catalunya, s'hi feia un periodisme semblant al de qualsevol altre país europeu. Això no vol dir que els diaris en català es venguessin més que els diaris en castellà: teníem el mateix problema de difusió. Però la producció era equiparable a nivell continental".

A la primera fila de les grans plomes de l'època, Torra esmenta Pla, Segarra, Soldevila, Xammar i

Cabot, sense oblidar Rovira i Virgili, "de qui sovint només es recorda la seva faceta com a polític". Però el que és veritablement interessant d'aquesta generació és la gran segona línia: gent com Paco Madrid, Màrius Aguilar o Domènec de Bellmunt". D'aquest darrer, Acontravent n'acaba de publicar un recull acurat de reportatges que du per títol *La Barcelona pecadora*. Bellmunt hi retrata la "mala vida" del districte cinquè i els seus ambients de putes i carteristes, amb un estil propi d'un nou gènere, el reporterisme, llavors encara incipient.

"Si mirem enrere, de les aportacions de tots aquests periodistes, en queden tres idees bàsiques: catalanisme, cosmopolitisme i compromís. Crec que són les tres c que caracteritzen aquest període i tot això s'acaba l'any 39. I s'acaba en sec". Segons Torra, "el periodisme dels anys trenta era un periodisme més combatiu, més valent i, sobretot, més desacomplexat. Es mirava el món des de Catalunya d'igual a igual. Avui dia, aquest plantejament cosmopolita s'ha perdut. Ara, aquest concepte el reivindiquen des de partits polítics com Ciutadans i el catalanisme no en fa bandera".

Just Cabot

(Barcelona, 1989 - París, 1961)

Just Cabot era, l'any 1936, un dels periodistes catalans de més prestigi. Des de 1922, havia estat redactor de l'*Esport Català*, redactor en cap de *La Publicitat*, col·laborador de la *Revista de Catalunya*, director de *Mirador*... Liberal i catalanista, fidel a la legalitat republicana, la nit del 4

de febrer de 1939 va emprendre el camí de l'exili. Cabot mai no va veure editat ni un sol llibre d'articles seus. Des de París, on va restar fins a la seva mort, va constatar que, davant l'opció de tornar i haver d'escriure en castellà i amb censura, per un periodista català "l'única solució decent era el silenci". L'editorial A contra vent acaba de publicar *El periodisme silenciàt. Just Cabot: vida i cartes de l'exili*, obra de Valentí Soler.

Eugeni Xammar

(Barcelona, 1888 - L'Ametlla del Vallès, 1973)

Periodista, diplomàtic de carrera i traductor poliglòt. Va viure la major part de la seva vida fora de Catalunya. Va començar a col·laborar durant els primers anys del segle XX a revistes com *La Tralla*, *El Poble Català* i *Ibèria*. Va col·laborar amb *La Veu de Catalunya*, *Mirador*, *La Publicitat* i *El Sol*. Va ser corresponçal a París, Ginebra i Berlín, on va viure i narrar per al diari madrileny *Ahora* el desenvolupament del nazisme a començaments dels anys 30. Durant la Guerra Civil, va ser agregat de premsa a l'ambaixada republicana a París. Va participar com a funcionari a la Societat de Nacions i, després de la Segona Guerra Mundial, a les Nacions Unides. El 1974 es va editar un llibre de memòries resultat de les seves converses amb Josep Badia i Moret, titulat *Seixanta anys d'anar pel món*.

Víctor Alba

(Barcelona 1916 - Ribes del Garraf, 2003)

Victor Alba és el pseudònim de Pere Pagès i Elies, escriptor, periodista i militant del Partit Obrer d'Unificació Marxista (POUM). Va escriure els seus textos a *Última Hora* i *La Batalla*. El 1939 va ser empresonat i fins el 1945 no va ser alliberat. Va viure exiliat a París, on va col·laborar amb Albert Camus a *Combat* i va participar en la traducció al francès del *Cant Espiritual* de Joan Maragall. El 1947 es va traslladar a Mèxic, on va escriure per *La Nostra Revista*, *Pont Blau*, *Excelsior* i *Panoramias*. Més tard va viure als Estats Units, on va treballar en organismes internacionals i va exercir com a professor d'universitat. L'any 1968 va tornar a Catalunya.

, expressions

MÚSICA

El directe del Sobrino del Diablo

Presentació del nou disc del cantautor irreverent

Primera reproducció fidedigna d'un espectacle del Sobrino del Diablo. Després d'editar quatre discos, el cantautor irònic i políticament del tot incorrecte torna a la càrrega amb un directe en solitari gravat a la Sala Els Genis de Badalona durant l'any passat. A pèl, amb guitarra i veu, tot i que en moltes ocasions acompanyat de la tonada del públic, el CD inclou temes mítics i també algunes novetats. *Enemigo público número dos* (Chatunga Records, 2008) es va presentar el dijous 19 de març a Barcelona, a la Sala Alfa en viu. Amb el Sobrino, fem un repàs d'aquest nou treball que -sens dubte- capta la faceta més teatral, humorística i de monologista que caracteritza els seus espectacles.

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

D'on surt la idea d'un directe després de gravar quatre CD?
La gent em comentava que els quatre primers discos sonaven molt bé musicalment, però que hi trobaven a faltar la part més humorística, improvisada i teatral dels meus directes. Per això he fet un directe que reproduceix fidelment el que és un espectacle meu.

Un directe censurat o tal com va sortir?

La sala on ho vam gravar és un lloc on toco cada mes i hi ha molt bon rotllo: Els Genis de Badalona. Algunes cançons han quedat millor que d'altres i fins i tot hi ha alguna gamba meua en la veu o la guitarra.

Però he preferit no editar res ni fer censura o *overdubs* perquè així el disc és més autèntic.

T'has deixat alguna cançó per incloure?

Moltes dels treballs anteriors. Però m'interessava que hi hagués cançons inèdites en disc per respecte als meus fans, que així han pagat 10 euros per tretze cançons que segur que abans no tenien...

I què farà el Sobrino ara? Continuarà composant?

De fet, ja estem començant a gravar el proper disc amb banda, que sortirà cap al mes de setembre. No paro de compondre, per sort. El dia que tingui sequera creativa potser recuperaré cançons antigues, però de moment no m'ha calgut perquè compo una desena de cançons cada any, aproximadament.

Enemigo público número dos

El Sobrino del Diablo
Chatunga Records, 2008
Durada: 70 minuts

ARTS ESCÈNIQUES

Circ en solitari

Estel Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

La primavera ha començat en clau de petit format a l'Antic Teatre. La proposta per encetar la temporada ha estat *Cuerdo*, una peça en solitari de Karl Stets. Amb la barreja d'elements del circ i la manipulació d'objectes i titelles, l'autor i actor condueix el públic per un espectacle que combina

el joc i el viure lleuger del clown amb la tensió d'una pel·lícula de terror.

Decadent i immers en el seu món desgastat, corromput i alhora simpàtic, ens presenta un personatge sordid amb una maleta a l'esquena, acompanyat tan sols d'una cinta i un megàfon rústic. El resultat és una hora de malabarismes -tant de circ com imaginatius- per anar seguint el fil de l'univers de Stets.

Cuerdo

Creació i interpretació Karl Stets
Durada: 60 minuts
Sense text

Trajectoria LicedeLux

Karl Stets va arribar a Barcelona provinent de Dinamarca l'any 2002 i de seguida es va apropar a Nou Barris, on va formar part de l'espectacle *Rodó* dirigit per Leandre Ribera. Amb la seva pròpia companyia LicedeLux, ha viatjat arreu del món i continua compaginant el circ amb la música i la manipulació d'objectes.

MÚSICA

La Gira omple de música el País Valencià

El festival itinerant d'Escola Valenciana programa 40 grups en 30 concerts

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

Per quart any consecutiu, l'Escola Valenciana presenta La Gira, un festival itinerant de música en valencià. La Gira durà el ritme de la música en valencià arreu de les comarques del sud i, enguany, també al Principat i a les Illes Balears. En total, trenta concerts on participaran quaranta grups diferents, entre els quals destaquen Al Tall, Sva-Ters, Rapsodes, 121 dB, Orxata Sound System, Pau Alabajos, Arthur Caravan, els mallorquins Oprimits o els principatins Eina, At Versaris i El Nota.

La Gira va néixer l'any 2006 en el marc de les tradicionals Trobades d'Escoles en Valencià, que durant el seu 24 anys d'història han esdevingut les festes més importants per difondre l'ús educatiu i social del valencià. La Gira va néixer inicialment com un circuit itinerant de música en valencià destinat als alumnes de secundària, batxillerat i universitaris. Es tractava d'ampliar l'oferta de les Trobades a l'àmbit juvenil i de potenciar un circuit estable amb infraestructures de qualitat i possibilitat de promocionar els músics i cantants en valencià arreu del territori.

Enguany, La Gira 2009 es va inaugurar amb el concert de falles del dimarts 17 de març a Burjassot, amb els grups La Gossa Sorda, Orxata Sound System i Aspencat. En aquesta edició, una de les cites importants serà el 18 d'abril a Barcelona, on es farà un concert coorga-

La Gira Festival Itinerant de Música en Valencià

Pròxims concerts:

CASTELLÓ: 3 I 4 D'ABRIL.
Al Tall, Sva-Ters, Aspencat i Malagana Ska.
LUTXENT: 4 D'ABRIL.
Rapsodes i The Skafeinats.
BARCELONA: 18 D'ABRIL.
Rapsodes, Arthur Caravan i Orxata Sound System
PROGRAMACIÓ COMPLETA A:
www.escolavalenciana.com

nitzat amb l'Espai País Valencià que comptarà amb les actuacions de Rapsodes, Arthur Caravan i Orxata Sound System.

MÚSICA

La Catalunya jamaicana

Torna el Rude Cat festival a la Mirona de Salt

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

La sala La Mirona de Salt emigra cap a Jamaica els dies 3 i 4 d'abril: arriba una nova edició del Rude Cat Festival, la trobada més imprescindible de l'any per tots els amants de l'ska, el reggae i la música jamaicana en general.

Enguany el cartell torna a combinar artistes catalans com The Oldians o Flight 404 amb estrelles internacionals del gènere com Pat Kelly & The Moon Invaders. Kelly és, sens dubte, un

dels principals reclams del festival d'enguany: el veterà component de The Techniques, inconfusible falset per excel·lència del *rocksteady*, oferirà un concert amb el suport dels prestigiosos belgues The Moon Invaders com a *backing band* on recuperarà temes clàssics de tota la seva carrera.

També actuarà al festival d'enguany Susan Cadogan, la veu més sexy del reggae fet a Jamaica, que des de 1974 ronda els escenaris d'arreu del món i ha guanyat diversos discos d'or i platí.

El Montseny estrena una moneda local

L'experimentació d'una nova economia ecoregional

Un ecoseny i Primera Fira d'Intercanvi ECOSENY, a la Costa del Montseny.

El desig de potenciar una economia col·laboradora, justa i ecològica és el motiu que ha començat a unir els habitants del Montseny sota el propòsit de restablir llaços socials de confiança que facilitin la comunicació i l'intercanvi. Aquests són els principis que han donat lloc al naixement de l'Eco Xarxa Montseny, una associació de ciutadans i ciutadanes que ha apostat per la creació d'una moneda local: l'*ecoseny*.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

L'origen de la iniciativa és ben recent. Tot va començar quan, el 4 de gener passat, vint-i-cinc veïns del massís muntanyenc es van reunir a Can Bancell -una masia propera a la població de Montseny- per establir sinèrgies i enfortir la seva consciència ecoregional. Durant la reunió, presidida simbòlicament per una cuina solar, va sorgir la idea de començar a teixir una xarxa que, d'una banda, servís de nexa de les iniciatives que ja funcionaven a la zona i, de l'altra, propiciés l'arrencada de cinc projectes interrelacionats.

Aquesta xarxa emergent es defineix com un "moviment social per l'intercanvi de productes i serveis i per la potenciació de l'ecologia i la creativitat de les persones". I els seus cinc projectes són aquests: la creació d'una cooperativa de consum que potencii els productes locals; la comercialització d'aquests productes a través d'una xarxa exterior de distribució que inclou la venda *on line*; la creació d'una xarxa d'Internet lliure i sense fils; la creació d'una xarxa d'ecologia i educació que col·labori en la defensa de l'espai

natural del Montseny i, finalment, la creació de l'*ecoseny*, una moneda social que propiciï el funcionament d'una xarxa local d'intercanvi.

L'energia sempre circula

L'*ecoseny* va començar a circular en forma de bitllet durant la primera Fira d'Intercanvi que es va celebrar a la Costa del Montseny, una de les poblacions més petites de la zona, el diumenge 22 de març. La idea d'introduir una moneda alternativa va ser de Dídac Sánchez-Costa, un sociòleg amb una experiència dilatada, adquirida a Xile, l'Argentina i el Brasil, tres països en els quals el fenomen de les monedes paral·leles va adquirir un gran relleu a partir de 1995.

Actualment, a molts indrets del món s'han engegat experiències similars basades en l'intercanvi multirecíproc. I és que, a diferència del troc clàssic, l'ús de monedes locals permet establir intercanvis simultanis entre diferents persones i amb diferents escales de valor. La diferència essencial entre les monedes alternatives i els diners oficials és que amb les primeres no pots especular i, per tant, no t'entri acumular-les.

Per això -com observa Dídac Sánchez-Costa- les monedes paral·leles es converteixen en una bona manera d'aconseguir que l'energia

positiva sempre circuli en l'espai social. I és que, en primer lloc, contribueixen a restablir el sentiment de comunitat al mateix temps que qüestionen la crua mercantilització de les relacions socials des del seu àmbit més genuí, que no és altre que la vida quotidiana.

La vinculació directa amb l'ecologia i el principi de sostenibilitat d'aquest projecte comunitari, que tractarà d'estendre's a tota l'ecoregion del Montseny a través de la labor pedagògica de la xarxa i la celebració d'esdeveniments locals, pren força i esdevé actual per la seva relació amb els propòsits de moviments com el decreixement o *Transition Towns*.

'Transition Towns'

Aquest darrer moviment ha pres força durant els darrers anys al Regne Unit a pobles i ciutats que, des de la iniciativa ciutadana i fins i tot municipal, han començat un procés de transició cap a formes de vida més sostenibles que, entre altres propòsits, inclouen: la disminució de la petjada ecològica, el descens energètic i l'ús d'energies alternatives o la relocalització a través d'una economia de proximitat. Petites ciutats com Totnes, Lewes o Brixton ja tenen la seva moneda local. Qui sap, doncs, si la nova xarxa ecoregional i el recent estrenat *ecoseny* són l'inici d'un moviment similar a Catalunya.

+ INFO

<http://ecoseny.blogspot.com/>

EL REBOST

Herbes aromàtiques (VII)

Les guineus i les gallines...

Laia Bragulat i Joan-Andreu Moll
rebost@setmanaridirecta.info

No hi ha cap herba aromàtica -que sapiguem- que atenuï la ràbia i la impotència que ens envaeixen en determinades ocasions i, de fet, tampoc sabem del cert si sempre cal suavitzar aquesta ràbia... En tot cas i tenint en compte que els Mossos d'Esquadra -com qualsevol cos policial, militar o de *seguretat*- continuaran fent de mercenaris del poder, us oferim algun remei que, si més

no, alleugerirà el dolor físic causat per les palpissades que ens infligeixen -això sí, de manera "tècnica-ment" impecable, com diuen alegrement alguns tertulians *progres* (!!!)- a cop de porra legal i democràtica. Som conscients que no n'hi ha prou amb les fregudes de tintura d'arnica sobre les esquenes i les extremitats masegades pels cops i que l'oli d'hipèric no pot calmar-nos quan estem tan cremades... però, mentre ens cuidem una mica, podem anar pensant com organitzem la resposta...

Àrnica (*Arnica montana*)

Planta perenne, d'entre un i dos pams d'alçada, de la família de les compostes -com els boixacs, les margarides o la camamilla. Les tiges amb flor s'alcen des d'una roseta basal de fulles ovalades o lanceolades i cadascuna produeix una o dues flors solitàries d'un groc intens i de fins a vuit centímetres de diàmetre. La planta està coberta d'un pèl fi que li dona un aspecte característic. Es fa als prats i boscos de coníferes, a partir dels 800 metres i fins als 2.500, en terres poc calcàries. La trobem a tot el Pirineu, on floreix a partir del mes de juny.

Espècie molt sensible a l'excés de nitrogen, ha sofert un retrocés important a causa de la contaminació dels prats muntanyencs per l'activitat ramadera. En alguns països està protegida. Estimula l'activitat circulatoria perifèrica i

la seva tintura és molt usada per tractar cops i nyan-yos. A casa, ens limitarem a la seva aplicació externa, ja que la seva ingestió pot resultar tòxica.

Les flors es cullen quan s'acaben d'obrir i les podem usar fresques o assecades. Si són fresques, prepararem la tintura amb 100 grams de flors per cada litre d'alcohol. Ens cal deixar-les macerar una setmana. Després les colem dues vegades, primer amb un drap fi i finalment amb un paper de filtre. La utilitzarem diluïda en aigua i l'aplicarem amb compreses sobre la zona afectada. Compte, algunes persones poden mostrar sensibilitat cutània.

Herba de Sant Joan (*Hypericum perforatum*)

Herba perenne de la família de les gutíferes que floreix pels volts del solstici d'estiu. La trobarem a herbassars, boscos i prats de tota la península, des de la vora del mar fins als cims pirinencs.

La tradició diu que cal collir-la la nit de Sant Joan a trenc d'alba, que és quan les concentracions d'essències són més elevades. De virtuts innombrables, destacarem el seu paper analgèsic, antiinflamatori i regenerador epidermic, que la converteixen en un remei infal·lible contra cops i cremades. Amb ella es prepara el famós *oli de*

cop, que -amb els temps que corren- cal tenir sempre a mà.

En un litre d'oli d'oliva verge, afegim 100 grams de flors seques. Tapem bé el recipient i el deixem reposar a sol i serena -és a dir, a l'aire lliure i on li toqui el sol- durant 40 dies. En acabat, colem l'oli i el guardem en ampolles de vidre fosc per protegir-lo de la llum solar.

www.arccoop.coop

SOLIDARIDAD OBRERA
Portaveu de la CNT a Catalunya
Contrainformació feta per i per als treballadors/es
Subscriu-te!
www.soliobrera.org

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telefon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

DIRECTA
SUBSCRIU-TE ARA!

www.setmanaridirecta.info

, espai directa

PROMOCIÓ!

Subscriu-te a la Directa i emportat un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web: www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ **Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info**

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info,
- per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22. 08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA
Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99
Infoespai · Plaça del Sol, 19
Taifa · Verdi, 12
Distrivinyes · De l'or, 8 (Plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29
EIXAMPLE
Quiosc Manu · Nàpols-Roselló
POBLENOU
Taverna Itaca · Pallars, 230
Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77
CLOT
La Farinera · Gran Via, 837
CSO La Revoltosa · Rogent, 82
SANT ANDREU
Patapalo · Rubén Darío, 25
Bar La Lira · Coroleu, 14
Bar La Lluna · Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç · Plaça Comerç
Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10
Trèvol · Portugal, 22
NOU BARRIS
Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15
Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch, 16
Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls, 82
Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA
AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal · de la Cera, 1 bis
La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34

Quiosc Colom · Rambles
Quiosc Tallers · Rambles
Quiosc Canaletes · Rambles
Quiosc Hospital · Rambles
Llibreria Medios · Valldonzella, 7
SANTS
Cernre Social de Sants · Olzinelles, 30
Espai Obert · Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible · Riego, 35
Terra d'Escudella · Premià, 20
Teteria Malea · Riego, 16

BELLATERRA
Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA
Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat 21

CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera · Psgg. dels Arbres, 4
Le Centro · Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo · Libertario Llinars, 44
CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA
Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22

GIRONA
Llibreria 22 · Hortes, 22
Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2
La Màquia · Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET
La Krida · Sicília, 97
Bar Linea I · Sant Josep, 48

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla · Plaça dels Càbrils, 5
Anònims · Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc · Plaça del Repartidor
La Resistència · Rosalía de Castro, 92

LLEIDA
Ateneu La Maranya · Parc, 13
La Falcata · La Panera, 2
Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic · Pi i Margall 26
La Vella Escola · Clot de les Monges, 1

MATARÓ
Llibreria Robafaves · Nou, 9

MANRESA
Moe's · Joc de la Pilota, 9

MOLINS DE REI
Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45

OLOT
Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6

REUS
Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF
Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2

RIPOLL
Bar l'Obrador · Estació, 3

SANT BOI DE LLOBREGAT
Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort · Major, 60

SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1

SOLSONA
Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5

TARRAGONA
CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA
L'Estapera · de Baix, 14

VALLS
La Maria de Valls · Forn nou 26

VIC
Llibreria La Tralla · Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal · Sant Julià, 20

DESCOMpte DIRECTA

Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

Em subscric! i vull rebre el cd "La Directa a 100"

al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____
Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros
Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres
 Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar totes les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

Recomanem

Bolonya s'aplica a cops de porra

DIJOURS 26
VAGA I MANIFESTACIÓ
Barcelona 20:00 plaça universitat

BARCELONA
Dijous 26
MANIFESTACIÓ
D'ESTUDIANTS
CONTRA LA REPRESSIÓ
DELS MOSSOS

20h. Plaça Universitat

DURANT TOTA LA
JORNADA VAGA
GENERAL A TOTES
LES UNIVERSITATS

BARCELONA
Dijous 2
XERRADA
'RESISTÈNCIES I ALTERNATIVES
ALS TRANSGÈNICS I AL MODEL
AGROALIMENTARI INDUSTRIAL'

19:30h. CSO La Gordíssima.
C. Pons i Gallarza 10

- Passi del documental "Tranxgènia"
- Xerrada i debat amb companyes de la Plataforma Transgènica Fora
- Després hi haurà sopar popular lliure de transgènics.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

Dijous 26

Lliurament dels Premis Literaris i de Fotografia Pablo Díez
19h. FAVB. C. Obradors, 6-8.
Pablo Díez, conductor d'autobús de TMB, es va suïcidar al ser acomiadat per l'empresa després de ser acusat injustament de quedar-se amb l'import d'un billet (1,10 euros).
Organitza: Plataforma Pablo Díez

Xerrada 'Alternatives feministes davant la crisi capitalista'
19h. Pati Manning. C. Montalegre, 7. Amb la participació de Nalú Faria, del secretariat internacional de la Marxa Mundial de les Dones
Organitza: Marxa Mundial de Dones

Divendres 27

Especisme i Feminisme
19h. CNT-Catalunya / FELLA
C. Joaquín Costa, 34.
Amb la participació de Klara i Natalia de la CNT-Catalunya.
Organitza: CNT-Catalunya / FELLA

Dissabte 28

Presentació del periòdic Diagonal'
19:30h. Espai Obert
C. Violant d'Hongria, 71.

Periodisme independent sense caps ni publicitat de grans empreses.
Organitza: Diagonal

Diumenge 29

documental 'We Feed The World' dirigit per Erwin Wagenhofer
18:30h. La Quimera. C. Verdi, 28.
Organitza: La Quimera

Dilluns 30

Desinversions i sancions a l'Estat israelià. 'Palestina: Apartheid i crims de guerra'
19h. Espai Jove Gràcia.
C. Gran de Gràcia, 190.
Debats amb Andrew Feinstein, Gonzalo Boyé i Jacob Montsech.
Organitza: Amb Palestina al Cor

Dimarts 31

Presentació dels camps de treball internacional 2009
19h. Espai Vaqueries del Servei Civil Internacional. C. Carme, 95.
Amb voluntaris de camps anteriors.
Organitza: SCI

BARBERÀ DEL VALLÈS

dissabte 4

Trobada comarcal de col·lectius de Base del Vallès Occidental

Tot el dia. Centre Cultural Torre d'en Gorgs.

11h. Habitatge i Territori. 13h. Antirepressió. (14:30h. Dinar). 16h. Crisi. 18:30h. Coordinació (mitjans i experiències). 21:30h. Concert. Documentació, dinar i sopar: 10 euros. Confirmar a trobada.valles@gmail.com)

BERGA

Divendres 27

Debat sobre la crisi del capitalisme
20h. Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. Balç, 4.
A càrrec de Bernat Muniesa, professor d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona.
Organitza: Centre d'Estudis Josep Ester Borràs / Ateneu Columna Terra i Llibertat

Dissabte 28

La repressió a la dissidència, el cas de Núria Pòrtulas
18h. Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç, 4.
A càrrec de la Núria i companys de l'assemblea de suport. 23h. Concert de Karbunko (punk de Ponent) i el PD S-tupendu (Paxanga Tech).
Organitza: Centre d'Estudis Josep

Ester Borràs / Ateneu Columna Terra i Llibertat

LEIDA

divendres 27

Qarta entrega d'actuacions lúdico-político-musicals-reivindicatives
21h. CSA La Maranya
C. Del Parc, 13.
Amb el Duo Patético, directament vinguts d'Almacelles, que mostraran el seu *punk akústik i amb actitud*.
Organització: CSA La Maranya

MANRESA

Dissabte 28

Calçotada popular pro festa major alternativa
Plaça Gispert
Organitza: Festa Major Alternativa

MOLLERUSSA

Diumenge 29

Dinar solidari pro-pres@s
Al CSO La Tercera Sèquia
Com a fi de la mobilització europea contra les cadenes perpètuas i de suport a les persones preses.
Organitza: CSO La Tercera Sèquia

REUS

Dijous 26

Xerrada 'Frontera Sud'
20h. CGT Reus
C. Raval de Santa Anna, 13, 20n.
Amb Cristina Fernández, de l'Observatori del Sistema Penal de la Universitat de Barcelona i Hibal Arbide, de l'Espai per la Desobediència de les Fronteres.
Organitza: Àrea d'Immigració de la CGT Reus

TARRAGONA

Divendres 27

Presentació de l'Assemblea de Joves La Guspira
18h. CP Sageta de Foc
C. Trinquet Vell, 15.
Xerrada amb en Franki de Terrassa. Concert amb Josep Romeu.
Organitza: AJ La Guspira

TORREDEMBARRA

Divendres 27

Subirats Piñana parla sobre la repressió franquista a Tarragona
19h. Biblioteca Maria Antònia
Organitza: Centre d'Estudis Sinibald de Mas

Sortim de casa

BARCELONA

Dijous 26

CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT D'ENRIC DURAN I CONTRA EL SISTEMA FINANCER

20h. Borsa de Barcelona
Jornada d'accions descentralitzades per la llibertat de l'Enric i de protesta contra aquest sistema que empresona la gent que s'hi oposa i deixa en llibertat els veritables causants de la crisi.

BARCELONA

Dissabte 28

MANIFESTACIÓ A LA BARCELONETA CONTRA L'ESPECULACIÓ

17h. Plaça de la Barceloneta
La Barceloneta és un barri popular i no un lloc per especular. Estem farts d'una política urbanística que beneficia només uns pocs, de processos de participació que només són per quedar bé i d'una ciutat on cada cop és més difícil sobreviure. Convoca: Plataforma per la Defensa de la Barceloneta i AVV de l'Òstia.

BARCELONA

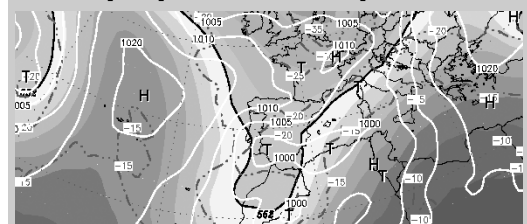
Dissabte 28

MANIFESTACIÓ 'ORGANITZA'T PELS TEUS DRETS, CONTRA LA CRISI'

17:30h. Plaça Universitat
En el marc de les mobilitzacions internacionals amb motiu de la propera cimera del G-20 de Londres. Convoca: Que la crisi la paguin els rics

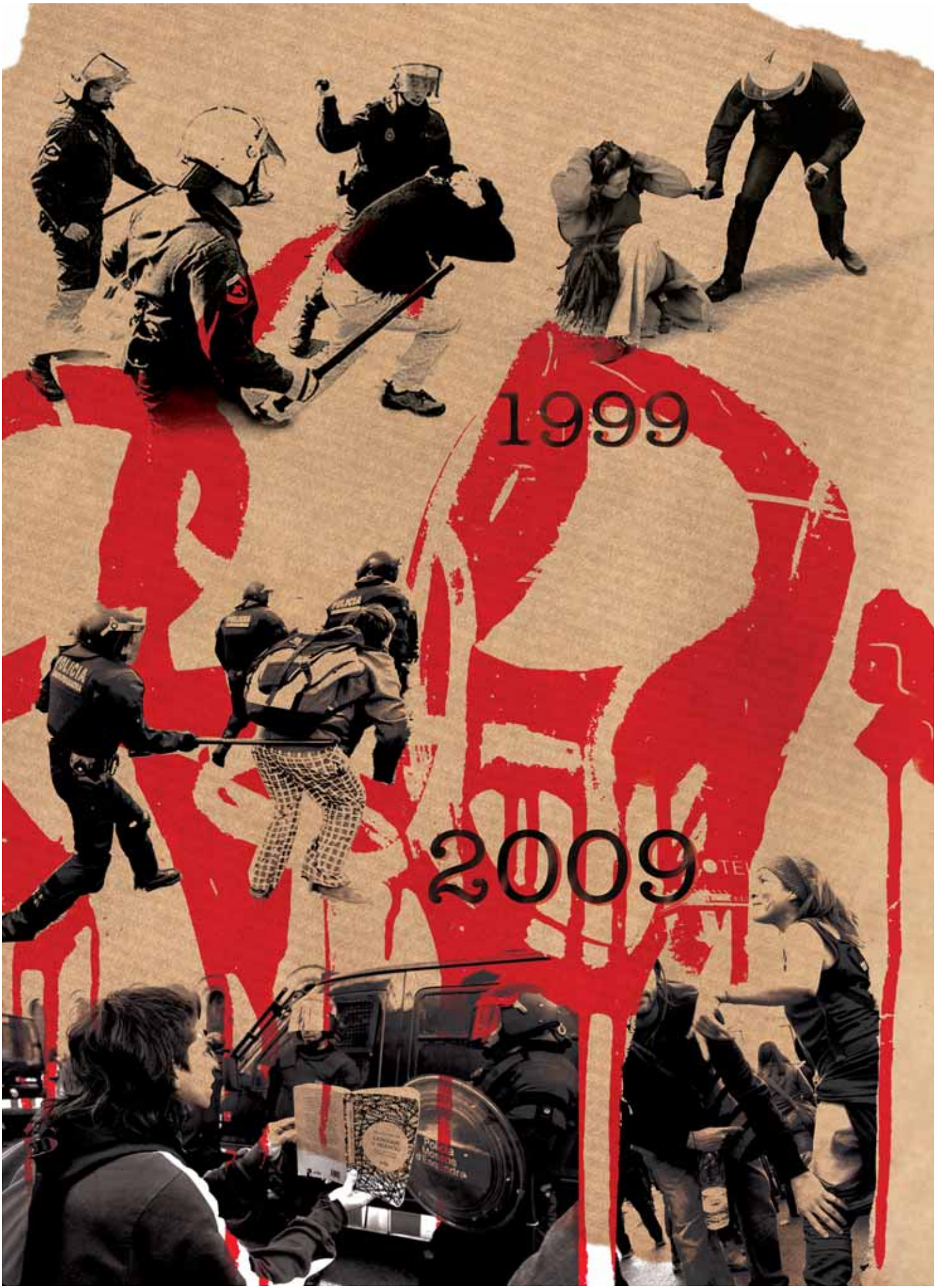
Del 28 al 4
SETMANA D'ACCIÓ GLOBAL CONTRA EL CAPITALISME I LA GUERRA
www.noalacrisi.cat

El temps que ha fet... i que farà

Les oscil·lacions primaverals es faran notar a partir del cap de setmana. Dissabte al vespre, es trençarà l'estabilitat meteorològica i hi haurà ruixats i tempestes al Pirineu. El diumenge, els núvols avançaran de sud a nord i tapanen el cel de totes

les comarques litorals i prelitorals amb vents de component sud i sud-est. Cauran ruixats i pluges disperses. Després les temperatures baixaran. L'ambient restarà lleugerament inestable fins a inicis de la setmana vinent i els termòmetres més avall.

1999

2009